

MATTHÆUS

¹ Jesu Kristi Davids Søns, Abrahams Søns, Slægtsbog.

² Abraham avlede Isak; og Isak avlede Jakob; og Jakob avlede Juda og hans Brødre;

³ og Juda avlede Fares og Zara med Thamar; og Fares avlede Esrom; og Esrom avlede Aram;

⁴ og Aram avlede Aminadab; og Aminadab avlede Nasson; og Nasson avlede Salmon;

⁵ og Salmon avlede Boas med Rakab; og Boas avlede Obed med Ruth; og Obed avlede Isaj;

⁶ og Isaj avlede Kong David; og David avlede Salomon med Urias's Hustru;

⁷ og Salomon avlede Roboam; og Roboam avlede Abia; og Abia avlede Asa;

⁸ og Asa avlede Josafat; og Josafat avlede Joram; og Joram avlede Ozias;

⁹ og Ozias avlede Joatham; og Joatham avlede Akas; og Akas avlede Ezekias;

¹⁰ og Ezekias avlede Manasse; og Manasse avlede Amon; og Amon avlede Josias;

¹¹ og Josias avlede Jekonias og hans Brødre på den Tid, da Bortførelsen til Babylon fandt Sted.

¹² Men efter Bortførelsen til Babylon avlede Jekonias Salathiel; og Salathiel avlede Zorobabel;

¹³ og Zorobabel avlede Abiud; og Abiud avlede Eliakim; og Eliakim avlede Azor;

¹⁴ og Azor avlede Sadok; og Sadok avlede Akim; og Akim avlede Eliud;

15 og Eliud avlede Eleazar; og Eleazar avlede Matthan; og Matthan avlede Jakob;

16 og Jakob avlede Josef, Marias Mand; af hende blev Jesus født, som kaldes Kristus.

17 Altså ere alle Slægtledene fra Abraham indtil David fjorten Slægtled, og fra David indtil Bortførelsen til Babylon fjorten Slægtled, og fra Bortførelsen til Babylon indtil Kristus fjorten Slægtled.

18 Men med Jesu Kristi Fødsel gik det således til. Da Maria, hans Moder, var trolovet med Josef, fandtes hun, førend de kom sammen, at være frugtsommelig af den Helligånd.

19 Men da Josef, hendes Mand, var retfærdig og ikke vilde beskæmme hende offentligt, besluttede han hemmeligt at skille sig fra hende.

20 Men idet han tænkte derpå, se, da viste en Herrens Engel sig for ham i en drøm og sagde: "Josef, Davids Søn! frygt ikke for at tage din Hustru Maria til dig; thi det, som er avlet i hende, er af den Helligånd.

21 Og hun skal føde en Søn, og du skal kalde hans Navn Jesus; thi han skal frelse sit Folk fra deres Synder."

22 Men dette er alt sammen sket, for at det skulde opfyldes, som er talt af Herren ved Profeten, som siger:

23 "Se, Jomfruen skal blive frugtsommelig og føde en Søn, og man skal kalde hans Navn Immanuel," hvilket er udlagt: Gud med os.

24 Men da Josef vågnede op at Søvnene, gjorde han, som Herrens Engel havde befalet ham, og

han tog sin Hustru til sig.

²⁵ Og han kendte hende ikke, førend hun havde født sin Søn, den førstefødte, og han kaldte hans Navn Jesus.

2

¹ Men da Jesus var født i Bethlehem i Judæa, i Kong Herodes's Dage, se, da kom der vise fra Østerland til Jerusalem og sagde:

² "Hvor er den Jødernes Konge, som er født? thi vi have set hans Stjerne i Østen og ere komne for at tilbede ham."

³ Men da Kong Herodes hørte det, blev han forfærdet, og hele Jerusalem med ham;

⁴ og han forsamlede alle Folkets Ypperstepræster og skriftkloge og adspurgte dem, hvor Kristus skulde fødes.

⁵ Og de sagde til ham: "I Bethlehem i Judæa; thi således er der skrevet ved Profeten:

⁶ Og du, Bethlehem i Judas Land, er ingenglunde den mindste iblandt Judas Fyrster; thi af dig skal der udgå en Fyrste, som skal vogte mit Folk Israel."

⁷ Da kaldte Herodes hemmeligt de vise og fik af dem nøje Besked om Tiden, da Stjernen havde ladet sig til Syne.

⁸ Og han sendte dem til Bethlehem og sagde: "Går hen og forhører eder nøje om Barnet; men når I have fundet det, da forkynder mig det, for at også jeg kan komme og tilbede det."

⁹ Men da de havde hørt Kongen, droge de bort; og se, Stjernen, som de havde set i Østen, gik

foran dem, indtil den kom og stod oven over, hvor Barnet var.

¹⁰ Men da de så Stjernen, bleve de såre meget glade.

¹¹ Og de gik ind i Huset og så Barnet med dets Moder Maria og faldt ned og tilbade det og oplode deres Gemmer og ofrede det Gaver, Guld og Røgelse og Myrra.

¹² Og da de vare blevne advarede af Gud i en Drøm, at de ikke skulde vende tilbage til Herodes, droge de ad en anden Vej tilbage til deres Land.

¹³ Men da de vare dragne bort, se, da viser en Herrens Engel sig i en Drøm for Josef og siger: "Stå op, og tag Barnet og dets Moder med dig og fly til Ægypten og bliv der, indtil jeg siger dig til; thi Herodes vil søge efter Barnet for at dræbe det."

¹⁴ Og han stod op og tog Barnet og dets Moder med sig om Natten og drog bort til Ægypten.

¹⁵ Og han var der indtil Herodes's Død, for at det skulde opfyldes, som er talt af Herren ved Profeten, der siger: "Fra Ægypten kaldte jeg min Søn."

¹⁶ Da Herodes nu så, at han var bleven skuffet af de vise, blev han såre vred og sendte Folk hen og lod alle Drengébørn ihjelslå, som vare i Bethlehem og i hele dens Omegn, fra to År og derunder, efter den Tid, som han havde fået Besked om af de vise.

¹⁷ Da blev det opfyldt, som er talt ved Profeten Jeremias, som siger:

¹⁸ "En Røst blev hørt i Rama, Gråd og megen

Jamren; Raket græd over sine Børn og vilde ikke lade sig trøste, thi de ere ikke mere.”

¹⁹ Men da Herodes var død, se, da viser en Herrens Engel sig i en Drøm for Josef i Ægypten og siger:

²⁰ “Stå op, og tag Barnet og dets Moder med dig, og drag til Israels Land; thi de ere døde, som efterstræbte Barnets Liv.”

²¹ Og han stod op og tog Barnet og dets Moder med sig og kom til Israels Land.

²² Men da han hørte, at Arkelaus var Konge over Judæa i sin Fader Herodes's Sted, frygtede han for at komme derhen; og han blev advaret af Gud i en Drøm og drog bort til Galilæas Egne.

²³ Og han kom og tog Bolig i en By, som kaldes Nazareth, for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeterne, at han skulde kaldes Nazaræer.

3

¹ Men i de Dage fremstår Johannes Døberen og prædiker i Judæas Ørken og siger:

² “Omvender eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær.”

³ Thi han er den, om hvem der er talt ved Profeten Esajas, som siger: “Der er en Røst af en, som råber i Ørkenen: Bereder Herrens Vej, gørør hans Stier jævne!”

⁴ Men han, Johannes, havde sit Klædebon af Kamelhår og et Læderbælte om sin Lænd; og hans Føde var Græshopper og vild Honning.

⁵ Da drog Jerusalem ud til ham og hele Judæa og hele Omegnen om Jordan.

⁶ Og de bleve døbte af ham i Floden Jordan, idet de bekendte deres Synder.

⁷ Men da han så mange af Farisæerne og Saddukæerne komme til hans Dåb, sagde han til dem: "I Øgleunger! hvem har lært eder at fly fra den kommende Vrede?"

⁸ Bærer da Frugt, som er Omvendelsen værdig,

⁹ og mener ikke at kunne sige ved eder selv: Vi have Abraham til Fader; thi jeg siger eder, at Gud kan opvække Abraham Børn af disse Sten.

¹⁰ Men Øksen ligger allerede ved Roden af Træerne; så bliver da hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, omhugget og kastet i Ilden.

¹¹ Jeg døber eder med Vand til Omvendelse, men den, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, han, hvis Sko jeg ikke er værdig at bære; han skal døbe eder med den Helligånd og Ild.

¹² Hans Kasteskovl er i hans Hånd, og han skal gennemrense sin Lo og samle sin Hvede i Laden; men Avnerne skal han opbrænde med uslukkelig Ild."

¹³ Da kommer Jesus fra Galilæa til Jordan til Johannes for at døbes af ham.

¹⁴ Men Johannes vilde formene ham det og sagde: "Jeg trænger til at døbes af dig, og du kommer til mig!"

¹⁵ Men Jesus svarede og sagde til ham: "Tilsted det nu; thi således sømmer det sig for os at fuldkomme al Retfærdighed." Da tilsteder han ham det.

¹⁶ Men da Jesus var bleven døbt, steg han straks op af Vandet, og se, Himlene åbnedes for

ham, og han så Guds Ånd dale ned som en Due og komme over ham.

¹⁷ Og se, der kom en Røst fra Himlene, som sagde: "Denne er min Søn, den elskede, i hvem jeg har Velbehag."

4

¹ Da blev Jesus af Ånden ført op i Ørkenen for at fristes af Djævelen.

² Og da han havde fastet fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter, blev han omsider hungrig.

³ Og Fristeren gik til ham og sagde: "Er du Guds Søn, da sig, at disse Sten skulle blive Brød."

⁴ Men han svarede og sagde: "Der er skrevet: Mennesket skal ikke leve af Brød alene, men af hvert Ord, som udgår igennem Guds Mund."

⁵ Da. tager Djævelen ham med sig til den hellige Stad og stiller ham på Helligdommens Tinde og siger til ham:

⁶ "Er du Guds Søn, da kast dig herved; thi der er skrevet: Han skal give sine Engle Befaling om dig, og de skulle bære dig på Hænder, for at du ikke skal støde din Fod på nogen Sten."

⁷ Jesus sagde til ham: "Der er atter skrevet: Du må ikke friste Herren din Gud."

⁸ Atter tager Djævelen ham med sig op på et såre højt Bjerg og viser ham alle Verdens Riger og deres Herlighed; og han sagde til ham:

⁹ "Alt dette vil jeg give dig, dersom du vil falde ned og tilbede mig."

¹⁰ Da siger Jesus til ham: "Vig bort, Satan! thi der er skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene."

¹¹ Da forlader Djævelen ham, og se, Engle kom til ham og tjente ham.

¹² Men da Jesus hørte, at Johannes var kastet i Fængsel, drog han bort til Galilæa.

¹³ Og han forlod Nazareth og kom og tog Bolig i Kapernaum, som ligger ved Søen, i Sebulons og Nafthalis Egne,

¹⁴ for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten Esajas, som siger:

¹⁵ "Sebulons Land og Nafthalis Land langs Søen, Landet hinsides Jordan, Hedningernes Galilæa,

¹⁶ det Folk, som sad i Mørke, har set et stort Lys, og for dem, som sad i Dødens Land og Skygge, for dem er der opgået et Lys."

¹⁷ Fra den Tid begyndte Jesus at prædike og sige: "Omvender eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær."

¹⁸ Men da han vandrede ved Galilæas Sø, så han to Brødre, Simon, som kaldes Peter, og Andreas, hans Broder, i Færd med at kaste Garn i Søen; thi de vare Fiskere.

¹⁹ Og han siger til dem: "Følger efter mig, så vil jeg gøre eder til Menneskefiskere."

²⁰ Og de forlode straks Garnene og fulgte ham.

²¹ Og da han derfra gik videre, så han to andre Brødre, Jakob, Zebedæus's Søn, og Johannes, hans Broder, i Skibet med deres Fader Zebedæus, i Færd med at bøde deres Garn, og han kaldte på dem.

²² Og de forlode straks Skibet og deres Fader og fulgte ham.

²³ Og Jesus gik omkring i hele Galilæa, idet

han lærte i deres Synagoger og prædikede Rigets Evangelium og helbredte enhver Sygdom og enhver Skrøbelighed iblandt Folket.

²⁴ Og hans Ry kom ud over hele Syrien; og de bragte til ham alle dem, som lede af mange Hånde Sygdomme og vare plagede af Lidelser, både besatte og månesyge og værkbrudne; og han helbredte dem.

²⁵ Og store Skarer fulgte ham fra Galilæa og Dekapolis og Jerusalem og Judæa og fra Landet hinsides Jordan.

5

¹ Men da han så Skarerne, steg han op på Bjerget; og da han havde sat sig, gik hans Disciple hen til ham,

² og han oplod sin Mund, lærte dem og sagde:

³ "Salige ere de fattige i Ånden, thi Himmeriges Rige er deres.

⁴ Salige ere de, som sørge, thi de skulle husvales.

⁵ Salige ere de sagtmodige, thi de skulle arve Jorden.

⁶ Salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdigheden, thi de skulle mættes.

⁷ Salige ere de barmhjertige, thi dem skal vises Barmhjertighed.

⁸ Salige ere de rene af Hjertet, thi de skulle se Gud.

⁹ Salige ere de, som stifte Fred, thi de skulle kaldes Guds Børn.

¹⁰ Salige ere de, som ere forfulgte for Retfærdigheds Skyld, thi Himmeriges Rige er deres.

¹¹ Salige ere I, når man håner og forfølger eder og lyver eder alle Hånde ondt på for min Skyld.

¹² Glæder og fryder eder, thi eders Løn skal være stor i Himlene; thi således have de forfulgt Profeterne, som vare før eder.

¹³ I ere Jordens Salt; men dersom Saltet mister sin Kraft, hvormed skal det da saltes? Det duer ikke til andet end at kastes ud og nedtrædes af Menneskene.

¹⁴ I ere Verdens Lys; en Stad, som ligger på et Bjerg, kan ikke skjules.

¹⁵ Man tænder heller ikke et Lys og sætter det under Skæppen, men på Lysestagen; så skinner det for alle dem, som ere i Huset.

¹⁶ Lader således eders Lys skinne for Menneskene, at de må se eders gode Gerninger og ære eders Fader, som er i Himlene.

¹⁷ Mener ikke, at jeg er kommen for at nedbryde Loven eller Profeterne; jeg er ikke kommen for at nedbryde, men for at fuldkomme.

¹⁸ Thi sandelig, siger jeg eder, indtil Himmelen og Jorden forgår, skal end ikke det mindste Bogstav eller en Tøddel forgå af Loven, indtil det er sket alt sammen.

¹⁹ Derfor, den, som bryder et at de mindste af disse Bud og lærer Menneskene således, han skal kaldes den mindste i Himmeriges Rige; men den, som gør dem og lærer dem, han skal kaldes stor i Himmeriges Rige.

²⁰ Thi jeg siger eder: Uden eders Retfærdighed

overgår de skriftkloges og Farisæernes, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige.

²¹ I have hørt, at der er sagt til de gamle: Du må ikke slå ihjel, men den, som slår ihjel, skal være skyldig for Dommen.

²² Men jeg siger eder, at hver den, som bliver vred på sin Broder uden Årsag*, skal være skyldig for Dommen; og den, som siger til sin Broder: Raka!** skal være skyldig for Rådet; og den, som siger: Du Dåre!*** skal være skyldig til Helvedes Ild. { [*Ordene "uden Årsag" mangle i nogle af de ældste Håndskrifter.] / [**et Hånsord. 5 Mos. 16, 18 flg. Luk. 22, 66. 1 Joh. 3, 15. Matth. 18, 9.] / [***Gudsforlægter. Ps. 14, 1.] }

²³ Derfor, når du ofrer din Gave på Alteret og der kommer i Hu, at din Broder har noget imod dig,

²⁴ så lad din Gave blive der foran Alteret, og gå hen, forlig dig først med din Broder, og kom da og offer din Gave!

²⁵ Vær velvillig mod din Modpart uden Tøven, medens du er med ham på Vejen, for at Modparten ikke skal overgive dig til Dommeren, og Dommeren til Tjeneren, og du skal kastes i Fængsel.

²⁶ Sandelig, siger jeg dig, du skal ingenlunde komme ud derfra, førend du får betalt den sidste Hvid+. { [+Kvadrans, 1&64 af en denar (se Matth. 18, 28), eller omtrent 1 øre.] }

²⁷ I have hørt, at der er sagt: Du må ikke bedrive Hor.

²⁸ Men jeg siger eder, at hver den, som ser på en Kvinde for at begære hende, har allerede bedrevet Hor med hende i sit Hjerte.

²⁹ Men dersom dit højre Øje forarger dig, så riv det ud, og kast det fra dig; thi det er bedre for dig, at ét af dine Lemmer fordærves, end at hele dit Legeme bliver kastet i Helvede.

³⁰ Og om din højre Hånd forarger dig, så hug den af og kast den fra dig; thi det er bedre for dig, at ét af dine Lemmer fordærves, end at hele dit Legeme kommer i Helvede.

³¹ Og der er sagt: Den, som skiller sig fra sin Hustru, skal give hende et Skilsmissebrev.

³² Men jeg siger eder, at enhver, som skiller sig fra sin Hustru, uden for Hors Skyld, gør, at hun bedriver Hor, og den, som tager en fraskilt Kvinde til Ægte, bedriver Hor.

³³ I have fremdeles hørt, at der er sagt til de gamle: Du må ikke gøre nogen falsk Ed, men du skal holde Herren dine Eder.

³⁴ Men jeg siger eder, at I må aldeles ikke sværge, hverken ved Himmelen, thi den er Guds Trone,

³⁵ ej heller ved Jorden, thi den er hans Fodskammel, ej heller ved Jerusalem, thi det er den store Konges Stad.

³⁶ Du må heller ikke sværge ved dit Hoved, thi du kan ikke gøre et eneste Hår hvidt eller sort.

³⁷ Men eders Tale skal være ja, ja, nej, nej; hvad der er ud over dette, er af det onde.

³⁸ I have hørt, at der er sagt: Øje for Øje, og Tand for Tand.

³⁹ Men jeg siger eder, at I må ikke sætte eder

imod det onde; men dersom nogen giver dig et Slag på din højre Kind, da vend ham også den anden til!

⁴⁰ Og dersom nogen vil gå i Rette med dig og tage din Kjortel, lad ham da også få Kappen!

⁴¹ Og dersom nogen tvinger dig til at gå én Mil, da gå to med ham!

⁴² Giv den, som beder dig, og vend dig ikke fra den, som vil låne af dig.

⁴³ I have hørt, at der er sagt: Du skal elske din Næste og hade din Fjende.

⁴⁴ Men jeg siger eder: Elsker eders Fjender, velsigner dem, som forbande eder, gør dem godt, som hade eder, og beder for dem, som krænke eder og forfølge eder,* { [*Nogle af de ældste Håndskrifter læse kun: "Men jeg siger eder: Elsker eders Fjender og beder for dem, som forfølge eder" Rom. 12, 14. 20. Luk 23, 34. Ap. G. 7, 60. 1 Kor. 4, 12.] }

⁴⁵ for at I må vorde eders Faders Børn, han, som er i Himlene; thi han lader sin Sol opgå over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige.

⁴⁶ Thi dersom I elske dem, som elske eder, hvad Løn have I da? Gøre ikke også Tolderne det samme?

⁴⁷ Og dersom I hilse eders Brødre alene, hvad stort gøre I da? Gøre ikke også Hedningerne det samme?

⁴⁸ Værer da I fuldkomne, ligesom eders himmelske Fader er fuldkommen.

6

¹ Vogter eder at i ikke øve eders Retfærdighed for Menneskene for at beskues af dem; ellers have I ikke Løn hos eders Fader, som er Himlene.

² Derfor, når du giver Almisse, må du ikke lade blæse i Basun foran dig, som Hyklerne gøre i Synagogerne og på Gaderne, for at de kunne blive ærede af Menneskene; sandelig, siger jeg eder, de have allerede fået deres Løn.

³ Men når du giver Almisse, da lad din venstre Hånd ikke vide, hvad din højre gør,

⁴ for at din Almisse kan være i Løndom, og din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig.

⁵ Og når I bede, skulle I ikke være som Hyklerne; thi de stå gerne i Synagogerne og på Gadehjørnerne og bede, for at de kunne vise sig for Menneskene; sandelig, siger jeg eder, de have allerede fået deres Løn.

⁶ Men du, når du beder, da gå ind i dit Kammer, og luk din Dør, og bed til din Fader, som er i Løndom, og din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig.

⁷ Men når I bede, må I ikke bruge overflødige Ord som Hedningerne; thi de mene, at de skulle blive bønørte for deres mange Ord.

⁸ Ligner derfor ikke dem; thi eders Fader ved, hvad I trænge til, førend I bede ham,

⁹ Derfor skulle I bede således: Vor Fader, du, som er i Himlene! Helliget worde dit Navn;

¹⁰ komme dit Rige; ske din Villie, som i Himmelen således også på Jorden;

¹¹ giv os i dag vort daglige Brød:

¹² og forlad os vor Skyld, som også vi forlade* vore Skyldnere; { [*Den oprindelige Læsemåde synes at være: have forladt. Ps. 32, 5. Ef. 4, 32. Kol. 3, 13.] }

¹³ og led os ikke i Fristelse; men fri os fra det onde; [thi dit er Riget og Magten og Æren i Evighed! Amen.]* { [*Ordene mangle i de ældste Håndskrifter.] }

¹⁴ Thi forlade I Menneskene deres Overtrædelser, vil eders himmelske Fader også forlade eder;

¹⁵ men forlade I ikke Menneskene deres Overtrædelser, vil eders Fader ikke heller forlade eders Overtrædelser.

¹⁶ Og når I faste, da ser ikke bedrøvede ud som Hyklerne; thi de gøre deres Ansigter ukendelige, for at de kunne vise sig for Menneskene som fastende; sandelig, siger jeg eder, de have allerede fået deres Løn.

¹⁷ Men du, når du faster, da salv dit Hoved, og to dit Ansigt,

¹⁸ for at du ikke skal vise dig for Menneskene som fastende, men for din Fader, som er i Løndom; og din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig.

¹⁹ Samler eder ikke Skatte på Jorden, hvor Møl og Rust fortære, og hvor Tyve bryde ind og stjæle;

²⁰ men samler eder Skatte i Himmelen, hvor hverken Møl eller Rust fortære, og hvor Tyve ikke bryde ind og stjæle.

²¹ Thi hvor din Skat er, der vil også dit Hjerte være.

²² Øjet er Legemets Lys; derfor, dersom dit Øje er sundt, bliver hele dit Legeme lyst;

²³ men dersom dit Øje er dårligt, bliver hele dit Legeme mørkt. Dersom nu det Lys, der er i dig, er Mørke, hvor stort bliver da ikke Mørket!

²⁴ Ingen kan tjene to Herrer; thi han må enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kunne ikke tjene Gud og Mammon*. { [*Rigdom.] }

²⁵ Derfor siger jeg eder: Bekymrer eder ikke for eders Liv, hvad I skulle spise, eller hvad I skulle drikke; ikke heller for eders Legeme, hvad I skulle iføre eder. Er ikke Livet mere end Maden, og Legemet mere end Klæderne?

²⁶ Ser på Himmelenes Fugle; de så ikke og høste ikke og sanke ikke i Lader, og eders himmelske Fader føder dem; ere I ikke meget mere værd end de?

²⁷ Og hvem af eder kan ved at bekymre sig lægge én Alen til sin Vækst?

²⁸ Og hvorfor bekymre I eder for Klæder? Betragter Lillierne på Marken, hvorledes de vokse; de arbejde ikke og spinde ikke;

²⁹ men jeg siger eder, at end ikke Salomon i al sin Herlighed var klædt som en af dem.

³⁰ Klæder da Gud således det Græs på Marken, som står i dag og i Morgen kastes i Ovnen, skulde han da ikke meget mere klæde eder, I lidettroende?

³¹ Derfor må I ikke bekymre eder og sige: Hvad skulle vi spise? eller: Hvad skulle vi drikke? eller: Hvormed skulle vi klæde os?

³² - efter alt dette søge jo Hedningerne -. Thi

eders himmelske Fader ved, at I have alle disse Ting nødvendig.

³³ Men søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, så skulle alle disse Ting gives eder i Tilgift.

³⁴ Bekymrer eder derfor ikke for den Dag i Morgen; thi den Dag i Morgen skal bekymre sig for sig selv. Hver Dag har nok i sin Plage.

7

¹ Dømmer ikke, for at I ikke skulle dømmes; thi med hvad Dom I dømme, skulle I dømmes,

² og med hvad Mål I måle, skal der tilmåles eder.

³ Men hvorfor ser du Skæven, som er i din Broders Øje, men Bjælken i dit eget Øje bliver du ikke var?

⁴ Eller hvorledes kan du sige til din Broder: Lad mig drage Skæven ud af dit Øje; og se, Bjælken er i dit eget Øje.

⁵ Du Hykler! drag først Bjælken ud af dit Øje, og da kan du se klart til at tage Skæven ud af din Broders Øje.

⁶ Giver ikke Hunde det hellige, kaster ikke heller eders Perler for Svin, for at de ikke skulle nedtræde dem med deres Fødder og vende sig og sønderrive eder.

⁷ Beder, så skal eder gives; søger, så skulle I finde; banker på, så skal der lukkes op for eder.

⁸ Thi hver den, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op.

⁹ Eller hvilket Menneske er der iblandt eder, som, når hans Søn beder ham om Brød, vil give ham en Sten?

¹⁰ Eller når han beder ham om en Fisk, mon han da vil give ham en Slange?

¹¹ Dersom da I, som ere onde, vide at give eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal eders Fader, som er i Himlene, give dem gode Gaver, som bede ham!

¹² Altså, alt hvad I ville, at Menneskene skulle gøre imod eder, det skulle også I gøre imod dem; thi dette er Loven og Profeterne.

¹³ Går ind ad den snævre Port; thi den Port er vid, og den Vej er bred, som fører til Fortabelsen, og de ere mange, som gå ind ad den;

¹⁴ thi den Port er snæver, og den Vej er trang, som fører til Livet og de er få, som finde den.

¹⁵ Men vogter eder for de falske Profeter, som komme til eder i Fåreklæder, men indvortes ere glubende Ulve.

¹⁶ Af deres Frugter skulle I kende dem. Sanker man vel Vindruer af Torne eller Figener af Tidsler?

¹⁷ Således bærer hvert godt Træ gode Frugter, men det rådne Træ bærer slette Frugter.

¹⁸ Et godt Træ kan ikke bære slette Frugter, og et råddent Træ kan ikke bære gode Frugter.

¹⁹ Hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, omhugges og kastes i Ilden.

²⁰ Altså skulle I kende dem af deres Frugter.

²¹ Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal komme ind i Himmeriges Rige, men den, der gør min Faders Villie, som er i Himlene.

²² Mange skulle sige til mig på hin Dag: Herre, Herre! have vi ikke profeteret ved dit Navn, og have vi ikke uddrevet onde Ånder ved dit Navn, og have vi ikke gjort mange kraftige Gerninger ved dit Navn?

²³ Og da vil jeg bekende for dem Jeg kendte eder aldrig; viger bort fra mig, I, som øve Uret!

²⁴ Derfor, hver den, som hører disse mine Ord og gør efter dem, ham vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Hus på Klippen,

²⁵ og Skylregnen faldt, og Floderne kom, og Vindene blæste og sloge imod dette Hus, og det faldt ikke; thi det var grundfæstet på Klippen.

²⁶ Og hver den, som hører disse mine Ord og ikke gør efter dem, skal lignedes ved en Dåre, som byggede sit Hus på Sandet,

²⁷ og Skylregnen faldt, og Floderne kom, og Vindene blæste og stødte imod dette Hus, og det faldt, og dets Fald var stort.”

²⁸ Og det skete, da Jesus havde fuldendt disse Ord, vare Skarerne slagne af Forundring over hans Lære;

²⁹ thi han lærte dem som en, der havde Myndighed, og ikke som deres skriftkloge.

8

¹ Men da han var gået ned ad Bjerget, fulgte store Skarer ham.

² Og se, en spedalsk kom, faldt ned for ham og sagde: “Herre! om du vil, så kan du rense mig.”

³ Og han udrakte Hånden, rørte ved ham og sagde: "Jeg vil; bliv ren!" Og straks blev han renset for sin Spedalskhed.

⁴ Og Jesus siger til ham: "Se til, at du ikke siger det til nogen; men gå hen, fremstil dig selv for Præsten, og offer den Gave, som Moses har befalet, til Vidnesbyrd for dem."

⁵ Men da han gik ind i Kapernaum, trådte en Høvedsmand hen til ham, bad ham og sagde:

⁶ "Herre! min Dreng ligger hjemme værkruden og, pines svarlig."

⁷ Jesus siger til ham: "Jeg vil komme og helbrede ham."

⁸ Og Høvedsmanden svarede og sagde: "Herre! jeg er ikke værdig til, at du skal gå ind under mit Tag; men sig det blot med et Ord, så bliver min Dreng helbredt.

⁹ Jeg er jo selv et Menneske, som står under Øvrighed og har Stridsmænd under mig; og siger jeg til den ene: Gå! så går han; og til den anden: Kom! så kommer han; og til min Tjener: Gør dette! så gør han det."

¹⁰ Men da Jesus hørte det, forundrede han sig og sagde til dem, som fulgte ham: "Sandelig, siger jeg eder, end ikke i Israel har jeg fundet så stor en Tro.

¹¹ Men jeg siger eder, at mange skulle komme fra Øster og Vester og sidde til Bords med Abraham og Isak og Jakob i Himmeriges Rige.

¹² Men Rigets Børn skulle kastes ud i Mørket udenfor; der skal der være Gråd og Tænders Gnidsel."

¹³ Og Jesus sagde til Høvedsmanden: "Gå

bort, dig ske, som du troede!” Og Drengen blev helbredt i den samme Time.

¹⁴ Og Jesus kom ind i Peters Hus og så, at hans Svigermoder lå og havde Feber.

¹⁵ Og han rørte ved hendes Hånd, og Feberen forlod hende, og hun stod op og vartede ham op.

¹⁶ Men da det var blevet Aften, førte de mange besatte til ham, og han uddrev Ånderne med et Ord og helbredte alle de syge;

¹⁷ for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten Esajas, der siger: “Han tog vore Skrøbeligheder og bar vore Sygdomme.”

¹⁸ Men da Jesus så store Skarer omkring sig, befalede han at fare over til hin Side.

¹⁹ Og der kom én, en skriftklog, og sagde til ham: “Mester! jeg vil følge dig, hvor du end går hen.”

²⁰ Og Jesus siger til ham: “Ræve have Huler, og Himmelens Fugle Reder; men Menneskesønnen har ikke det, hvortil han kan hælde sit Hoved.”

²¹ Men en anden af disciplene sagde til ham: “Herre! tilsted mig først at gå hen og begrave min Fader.”

²² Men Jesus siger til ham: “Følg mig, og lad de døde begrave deres døde!”

²³ Og da han gik om Bord i Skibet, fulgte hans Disciple ham.

²⁴ Og se, det blev en stærk Storm på Søen, så at Skibet skjultes af Bølgerne; men han sov.

²⁵ Og de gik hen til ham, vækkede ham og sagde: “Herre, frels os! vi forgå.”

²⁶ Og han siger til dem: “Hvorfor ere I bange, I lidettroende?” Da stod han op og truede Vindene

og Søen, og det blev ganske blikstille.

²⁷ Men Menneskene forundrede sig og sagde: "Hvem er dog denne, siden både Vindene og Søen ere ham lydige?"

²⁸ Og da han kom over til hin Side til Gadarenernes Land, mødte ham to besatte, som kom ud fra Gravene, og de vare såre vilde, så at ingen kunde komme forbi ad den Vej.

²⁹ Og se, de råbte og sagde: "Hvad have vi med dig at gøre, du Guds Søn? Er du kommen hid før Tiden for at pine os?"

³⁰ Men der var langt fra dem en stor Hjord Svin, som græssede.

³¹ Og de onde Ånder bade ham og sagde: "Der-som du uddriver os, da send os i Svinehjorden!"

³² Og han sagde til dem: "Går!" Men de fore ud og fore i Svinene; og se, hele Hjorden styrtede sig ned over Brinken ud i Søen og døde i Vandet.

³³ Men Hyrderne flyede og gik hen i Byen og fortalte det alt sammen, og hvorledes det var gået til med de besatte.

³⁴ Og se, hele Byen gik ud for at møde Jesus; og da de så ham, bade de ham om; at han vilde gå bort fra deres Egn.

9

¹ Og han gik om Bord i et Skib og for over og kom til sin egen By.

² Og se, de bare til ham en værkbruden, som lå på en Seng; og da Jesus så deres Tro, sagde han til den værkbrudne: "Søn! vær frimodig, dine Synder forlades dig."

³ Og se, nogle af de skriftkloge sagde ved sig selv: "Denne taler bespotteligt."

⁴ Og da Jesus så deres Tanker, sagde han: "Hvorfor tænke I ondt i eders Hjerter?"

⁵ Thi hvilket er lettest at sige: Dine Synder forlades dig, eller at sige: Stå op og gå?"

⁶ Men for at I skulle vide, at Menneskesønnen har Magt på Jorden til at forlade Synder," da siger han til den værkbrudne: "Stå op, og tag din Seng, og gå til dit Hus!"

⁷ Og han stod op og gik bort til sit Hus.

⁸ Men da Skarerne så det, frygtede de og priste Gud, som havde givet Menneskene en sådan Magt.

⁹ Og da Jesus gik videre derfra, så han en Mand, som hed Matthæus, sidde ved Toldboden; og han siger til ham: "Følg mig!" Og han stod op og fulgte ham.

¹⁰ Og det skete, da han sad* til Bords i Huset, se, da kom der mange Toldere og Syndere og sade til Bords med Jesus og hans Disciple. { [*egl.: lå, jfr. særlig Luk. 7, 37-38. Joh. 13, 23.] }

¹¹ Og da Farisæerne så det, sagde de til hans Disciple: "Hvorfor spiser eders Mester med Toldere og Syndere?"

¹² Men da Jesus hørte det, sagde han: "De raske trænge ikke til Læge, men de syge.

¹³ Men går hen og lærer, hvad det vil sige: Jeg har Lyst til Barmhjertighed og ikke til Offer; thi jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men Syndere,"

¹⁴ Da komme Johannes's Disciple til ham og

sig: "Hvorfor faste vi og Farisæerne meget, men dine Disciple faste ikke?"

¹⁵ Og Jesus sagde til dem: "Kunne Brudesvendene sørge, så længe Brudgommen er hos dem? Men der skal komme Dage, da Brudgommen bliver tagen fra dem, og da skulle de faste.

¹⁶ Men ingen sætter en Lap af uvalket Klæde på et gammelt Klædebon; thi Lappen river Klædebonnet itu, og der bliver et værre Hul.

¹⁷ Man kommer heller ikke ung Vin på gamle Læderflasker, ellers sprænges Læderflaskerne, og Vinen spildes, og Læderflaskerne ødelægges; men man kommer ung Vin på nye Læderflasker, så blive begge Dele bevarede."

¹⁸ Medens han talte dette til dem, se, da kom der en Forstander og faldt ned for ham og sagde: "Min Datter er lige nu død; men kom og læg din Hånd på hende, så bliver hun levende."

¹⁹ Og Jesus stod op og fulgte ham med sine Disciple.

²⁰ Og se, en Kvinde, som havde haft Blodflod i tolv År, trådte hen bagfra og rørte ved Fligen af hans Klædebon;

²¹ thi hun sagde ved sig selv: "Dersom jeg blot rører ved hans Klædebon, bliver jeg frelst."

²² Men Jesus vendte sig om, og da han så hende, sagde han: "Datter! vær frimodig, din Tro har frelst dig." Og Kvinden blev frelst fra den samme Time.

²³ Og da Jesus kom til Forstanderens Hus og så Fløjtespillerne og Hoben, som larmede, sagde han:

24 “Gå bort, thi Pigen er ikke død, men hun sover.” Og de lo ad ham.

25 Men da Hoben var dreven ud, gik han ind og tog hende ved Hånden; og Pigen stod op.

26 Og Rygtet herom kom ud i hele den Egn.

27 Og da Jesus gik bort derfra, fulgte der ham to blinde, som råbte og sagde: “Forbarm dig over os, du Davids Søn!”

28 Men da han kom ind i Huset, gik de blinde til ham; og Jesus siger til dem: “Tro I, at jeg kan gøre dette?” De siger til ham: “Ja, Herre!”

29 Da rørte han ved deres Øjne og sagde: “Det ske eder efter eders Tro!”

30 Og deres Øjne bleve åbnede. Og Jesus bød dem strengt og sagde: “Ser til, lad ingen få det at vide.”

31 Men de gik ud og udbredte Rygtet om ham i hele den Egn.

32 Men da disse gik ud, se, da førte de til ham et stumt Menneske, som var besat.

33 Og da den onde Ånd var uddreven, talte den stumme. Og Skarerne forundrede sig og sagde: “Aldrig er sådant set i Israel.”

34 Men Farisæerne sagde: “Ved de onde Ånders Fyrste uddriver han de onde Ånder.”

35 Og Jesus gik omkring i alle Byerne og Landsbyerne, lærte i deres Synagoger og prædikede Rigets Evangelium og helbredte enhver Sygdom og enhver Skrøbelighed.

36 Men da han så Skarerne, ynkedes han inderligt over dem; thi de vare vanrøgtede og forkomne som Får, der ikke have Hyrde.

³⁷ Da siger han til sine Disciple: "Høsten er stor, men Arbejderne ere få;

³⁸ beder derfor Høstens Herre om, at han vil sende Arbejdere ud til sin Høst."

10

¹ Og han kaldte sine tolv Disciple til sig og gav dem Magt over urene Ånder, til at uddrive dem og at helbrede enhver Sygdom og enhver Skrøbelighed.

² Og disse ere de tolv Apostles Navne: Først Simon, som kaldes Peter, og Andreas, hans Broder, og Jakob, Zebedæus's Søn, og Johannes, hans Broder,

³ Filip og Bartholomæus, Thomas og Tolderen Matthæus, Jakob, Alfæus's Søn, og Lebbæus med Tilnavn Thaddæus,

⁴ Simon Kananæeren* og Judas Iskariot, han, som forrådte ham. { [*d. e. den nidkære. "De nidkære" (Zeloter) kaldtes et jødisk Parti, som ivrede for den nationale Uafhængighed.] }

⁵ Disse tolv udsendte Jesus, bød dem og sagde: "Går ikke hen på Hedningers Vej, og går ikke ind i Samaritaners By!

⁶ Men går hellere hen til de fortabte Får af Israels Hus!

⁷ Men på eders Vandring skulle I prædike og sige: Himmeriges Rige er kommet nær.

⁸ Helbreder syge, opvækker døde, renser spedalske, uddriver onde Ånder! I have modtaget det for intet, giver det for intet!

⁹ Skafter eder ikke Guld, ej heller Sølv, ej heller Kobber i eders Bælter;

¹⁰ ej Taske til at rejse med, ej heller to Kjortler, ej heller Sko, ej heller Stav; thi Arbejderen er sin Føde værd.

¹¹ Men hvor I komme ind i en By eller Landsby, der skulle I spørge, hvem i den der er det værd, og der skulle I blive, indtil I drage bort.

¹² Men når I gå ind i Huset, da hilser det;

¹³ og dersom Huset er det værd, da komme eders Fred over det; men dersom det ikke er det værd, da vende eders Fred tilbage til eder!

¹⁴ Og dersom nogen ikke modtager eder og ej hører eders Ord, da går ud af det Hus eller den By og ryster Støvet af eders Fødder!

¹⁵ Sandelig, siger jeg eder, det skal gå Sodomas og Gomorras Land tåleligere på Dommens Dag end den By.

¹⁶ Se, jeg sender eder som Får midt iblandt Ulve; vorder derfor snilde som Slinger og enfoldige som Duer!

¹⁷ Vogter eder for Menneskene; thi de skulle overgive eder til Rådssamlinger og hudstryge eder i deres Synagoger.

¹⁸ Og I skulle føres for Landshøvdinge og Konger for min Skyld, dem og Hedningerne til et Vidnesbyrd.

¹⁹ Men når de overgive eder, da bekymrer eder ikke for, hvorledes eller hvad I skulle tale; thi det skal gives eder i den samme Time, hvad I skulle tale.

²⁰ Thi I ere ikke de, som tale; men det er eders Faders Ånd, som taler i eder.

²¹ Men Broder skal overgive Broder til Døden, og Fader sit Barn, og Børn skulle sætte sig op

imod Forældre og slå dem ihjel.

²² Og I skulle hades af alle for mit Navns Skyld; men den, som holder ud indtil Enden, han skal blive frelst.

²³ Men når de forfølge eder i én By, da flyr til en anden; thi sandelig, siger jeg eder, I skulle ikke komme til Ende med Israels Byer, førend Menneskesønnen kommer.

²⁴ En Discipel er ikke over sin Mester, ej heller en Tjener over sin Herre.

²⁵ Det er Disciplen nok, at han bliver som sin Mester, og Tjeneren som sin Herre. Have de kaldt Husbonden Beelzebul, hvor meget mere da hans Husfolk?

²⁶ Frygter altså ikke for dem; thi intet er skjult, som jo skal åbenbares, og intet er lønligt, som jo skal blive kendt.

²⁷ Taler i Lyset, hvad jeg siger eder i Mørket; og prædiker på Tagene, hvad der siges eder i Øret!

²⁸ Og frygter ikke for dem, som slå Legemet ihjel, men ikke kunne slå Sjælen ihjel; men frygter hellere for ham, som kan fordærve både Sjæl og Legeme i Helvede.

²⁹ Sælges ikke to Spurve for en Penning*? Og ikke én af dem falder til Jorden uden eders Faders Villie. { [*As, 1&16 af en Denar (se k. 18, 28) eller omtrent 4 Øre.] }

³⁰ Men på eder ere endog alle Hovedhår talte.

³¹ Frygter derfor ikke; I ere mere værd end mange Spurve.

³² Altså, enhver som vedkender sig mig for Menneskene, ham vil også jeg vedkende mig for min Fader, som er i Himlene.

³³ Men den, som fornægter mig for Menneskene, ham vil også jeg fornægte for min Fader, som er i Himlene.

³⁴ Mener ikke, at jeg er kommen for at bringe Fred på Jorden; jeg er ikke kommen for at bringe Fred, men Sværd.

³⁵ Thi jeg er kommen før at volde Splid imellem en Mand og hans Fader og imellem en Datter og hendes Moder og imellem en Svigerdatter og hendes Svigermoder,

³⁶ og en Mands Husfolk skulle være hans Fjender.

³⁷ Den, som elsker Fader eller Moder mere end mig, er mig ikke værd; og den, som elsker Søn eller Datter mere end mig, er mig ikke værd;

³⁸ og den, som ikke tager sit Kors og følger efter mig, er mig ikke værd.

³⁹ Den, som bjærger sit Liv, skal miste det; og den, som mister sit Liv for min Skyld, skal bjærge det.

⁴⁰ Den, som modtager eder, modtager mig; og den, som modtager mig, modtager ham, som udsendte mig.

⁴¹ Den, som modtager en Profet, fordi han er en Profet, skal få en Profets Løn; og den, som modtager en retfærdig, fordi han er en retfærdig, skal få en retfærdigs Løn.

⁴² Og den, som giver en af disse små ikkun et Bæger koldt Vand at drikke, fordi han er en Discipel, sandelig, siger jeg eder, han skal ingenlunde miste sin Løn."

11

¹ Og det skete, da Jesus var færdig med at give sine tolv Disciple Befaling, gik han videre derfra for at lære og prædike i deres Byer.

² Men da Johannes hørte i Fængselet om Kristi Gerninger, sendte han Bud med sine Disciple og lod ham sige:

³ "Er du den, som kommer, eller skulle vi vente en anden?"

⁴ Og Jesus svarede og sagde til dem: "Går hen, og forkynder Johannes de Ting, som I høre og se:

⁵ blinde se, og lamme gå, spedalske renses, og døve høre, og døde stå op, og Evangeliet forkyndes for fattige;

⁶ og salig er den, som ikke forarges på mig."

⁷ Men da disse gik bort, begyndte Jesus at sige til Skarerne om Johannes: "Hvad gik I ud i Ørkenen at skue? Et Rør, som bevæges hid og did af Vinden?"

⁸ Eller hvad gik I ud at se? Et Menneske, iført bløde Klæder? Se, de, som bære bløde Klæder, ere i Kongernes Huse.

⁹ Eller hvad gik I ud at se? En Profet? Ja, siger jeg eder, endog mere end en Profet.

¹⁰ Thi han er den, om hvem der er skrevet: Se, jeg sender min Engel for dit Ansigt, han skal berede din Vej foran dig.

¹¹ Sandelig, siger jeg eder, iblandt dem, som ere fødte af Kvinder, er ingen større fremstået end Johannes Døberens; men den mindste i Himmeriges Rige er større end han.

¹² Men fra Johannes Døberens Dage indtil nu tages Himmeriges Rige med Vold, og Voldsmænd

rive det til sig.

¹³ Thi alle Profeterne og Loven have profeteret indtil Johannes.

¹⁴ Og dersom I ville tage imod det: Han er Elias, som skal komme.

¹⁵ Den, som har Øren at høre med, han høre!

¹⁶ Men hvem skal jeg ligne denne Slægt ved? Den ligner Børn, som sidde på Torvene og råbe til de andre og sige:

¹⁷ Vi blæste på Fløjte for eder, og I dansede ikke; vi sang Klagesange, og I jamrede ikke.

¹⁸ Thi Johannes kom, som hverken spiste eller drak, og de sige: Han er besat.

¹⁹ Menneskesønnen kom, som spiser og drikker, og de sige: Se, en Frådser og en Vindranger, Tolderes og Synderes Ven! Dog, Visdommen er retfærdiggjort ved sine Børn.”

²⁰ Da begyndte han at skamme de Byer ud, i hvilke hans fleste kraftige Gerninger vare gjorte, fordi de ikke havde omvendt sig:

²¹ “Ve dig, Korazin! ve dig, Bethsajda! thi dersom de kraftige Gerninger, som ere skete i eder, vare skete i Tyrus og Sidon, da havde de for længe siden omvendt sig i Sæk og Aske.

²² Men jeg siger eder: Det skal gå Tyrus og Sidon tåleligere på Dommens Dag end eder.

²³ Og du, Kapernaum! som er bleven ophøjet indtil Himmelen, du skal nedstødes indtil Dødsriget; thi dersom de kraftige Gerninger, som ere skete i dig, vare skete i Sodoma, da var den bleven stående indtil denne Dag.

²⁴ Men jeg siger eder: Det skal gå Sodomas

Land tåleligere på Dommens Dag end dig.”

²⁵ På den Tid udbrød Jesus og sagde: “Jeg priser dig, Fader, Himmelen og Jordens Herre! fordi du har skjult dette for vise og forstandige og åbenbaret det for umyndige.

²⁶ Ja, Fader! thi således skete det, som var velbehageligt for dig.

²⁷ Alle Ting ere mig overgivne af min Fader; og ingen kender Sønnen uden Faderen, og ingen kender Faderen uden Sønnen, og den, for hvem Sønnen vil åbenbare ham.

²⁸ Kommer hid til mig alle, som lide Møje og ere besværede, og jeg vil give eder Hvile.

²⁹ Tager mit Åg på eder, og lærer af mig; thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet; så skulle I finde Hvile for eders Sjæle.

³⁰ Thi mit Åg er gavnligt, og min Byrde er let.”

12

¹ På den Tid vandrede Jesus på Sabbaten igennem en Sædemark; men hans Disciple bleve hungrige og begyndte at plukke Aks og at spise.

² Men da Farisæerne så det, sagde de til ham: “Se, dine Disciple gøre, hvad det ikke er tilladt at gøre på en Sabbat.”

³ Men han sagde til dem: “Have I ikke læst, hvad David gjorde, da han blev hungrig og de, som vare med ham?”

⁴ hvorledes han gik ind i Guds Hus og spiste Skuebrødene, som det ikke var ham tilladt at spise, ej heller dem, som vare med ham, men alene Præsterne?

⁵ Eller have I ikke læst i Loven, at på Sabbaterne vanhellige Præsterne Sabbaten i Helligdommen og ere dog uden Skyld?

⁶ Men jeg siger eder, at her er det, som er større end Helligdommen.

⁷ Men dersom I havde vidst, hvad det Ord betyder: Jeg har Lyst til Barmhjertighed og ikke til Offer, da havde I ikke fordømt dem, som ere uden Skyld.

⁸ Thi Menneskesønnen er Herre over Sabbaten.”

⁹ Og han gik videre derfra og kom ind i deres Synagoge.

¹⁰ Og se, der var en Mand, som havde en vissen Hånd; og de spurgte ham ad og sagde: “Er det tilladt at helbrede på Sabbaten?” for at de kunde anklage ham.

¹¹ Men han sagde til dem: “Hvilket Menneske er der iblandt eder, som har kun ét Får, og ikke tager fat på det og drager det op, dersom det på Sabbaten falder i en Grav?

¹² Hvor meget er nu ikke et Menneske mere end et Får? Altså er det tilladt at gøre vel på Sabbaten.”

¹³ Da siger han til Manden: “Ræk din Hånd ud!” og han rakte den ud, og den blev igen sund som den anden.

¹⁴ Men Farisæerne gik ud og lagde Råd op imod ham, hvorledes de kunde slå ham ihjel.

¹⁵ Men da Jesus mærkede det, drog han bort derfra; og mange fulgte ham, og han helbredte dem alle.

¹⁶ Og han bød dem strengt, at de ikke måtte

gøre ham kendt;

¹⁷ for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten Esajas, som siger:

¹⁸ "Se, min Tjener, som jeg har udvalgt, min elskede, i hvem min Sjæl har Velbehag; jeg vil give min Ånd over ham, og han skal forkynde Hedningerne Ret.

¹⁹ Han skal ikke kives og ikke råbe, og ingen skal høre hans Røst på Gaderne.

²⁰ Han skal ikke sønderbryde det knækkede Rør og ikke udslukke den rygende Tande, indtil han får ført Retten frem til Sejrr.

²¹ Og på hans Navn skulle Hedninger håbe."

²² Da blev en besat, som var blind og stum, ført til ham; og han helbredte ham, så at den stumme talte og så.

²³ Og alle Skarerne forfærdedes og sagde: "Mon denne skulde være Davids Søn?"

²⁴ Men da Farisæerne hørte det, sagde de: "Denne uddriver ikke de onde Ånder uden ved Beelzebul, de onde Ånders Fyrste."

²⁵ Men såsom han kendte deres Tanker, sagde han til dem: "Hvert Rige, som er kommet i Splid med sig selv, lægges øde; og hver By eller Hus, som er kommet i Splid med sig selv, kan ikke bestå.

²⁶ Og hvis Satan uddriver Satan, så er han kommen i Splid med sig selv; hvorledes skal da hans Rige bestå?

²⁷ Og dersom jeg uddriver de onde Ånder ved Beelzebul, ved hvem uddrive da eders Sønner dem? Derfor skulle de være eders Dommere.

28 Men dersom jeg uddriver de onde Ånder ved Guds Ånd, da er jo Guds Rige kommet til eder.

29 Eller hvorledes kan nogen gå ind i den stærkes Hus og røve hans Ejendele, uden han først binder den stærke? Da kan han plyndre hans Hus.

30 Den, som ikke er med mig, er imod mig; og den, som ikke samler med mig, adspreder.

31 Derfor siger jeg eder: Al Synd og Bespottelse skal forlades Menneskene, men Bespottelsen imod Ånden skal ikke forlades.

32 Og den, som taler et Ord imod Menneskesønnen, ham skal det forlades; men den som taler imod den Helligånd, ham skal det ikke forlades, hverken i denne Verden eller i den kommende.

33 Lader enten Træet være godt og dets Frugt god; eller lader Træet være råddent, og dets Frugt rådden; thi Træet kendes på Frugten.

34 I Øgleunger! hvorledes kunne I tale godt, når I ere onde? Thi af Hjertets Overflødighed taler Munden.

35 Et godt Menneske fremtager gode Ting af sit gode Forråd; og et ondt Menneske fremtager onde Ting af sit onde Forråd.

36 Men jeg siger eder, at Menneskene skulle gøre Regnskab på Dommens Dag for hvert utilbørligt Ord, som de tale.

37 Thi af dine Ord skal du retfærdiggøres, og af dine Ord skal du førdømmes."

38 Da svarede nogle af de skriftkloge og Farisæerne ham og sagde: "Mester! vi ønske at se et Tegn at dig."

³⁹ Men han svarede og sagde til dem: "En ond og utro Slægt forlanger Tegn, men der skal intet Tegn gives den uden Profeten Jonas's Tegn.

⁴⁰ Thi ligesom Jonas var tre Dage og tre Nætter i Havdyrets Bug, således skal Menneskesønnen være tre Dage og tre Nætter i Jordens Skød.

⁴¹ Mænd fra Ninive skulle opstå ved Dommen sammen med denne Slægt og fordømme den; thi de omvendte sig ved Jonas's Prædiken; og se, her er mere end Jonas.

⁴² Sydens Dronning skal oprejses ved Dommen sammen med denne Slægt og fordømme den; thi hun kom fra Jordens Grænser for at høre Salomons Visdom; og se, her er mere end Salomon.

⁴³ Men når den urene Ånd er faren ud af Mennesket, vandrer den igennem vandløse Steder, søger Hvile og finder den ikke.

⁴⁴ Da siger den: Jeg vil vende om til mit Hus, som jeg gik ud af; og når den kommer, finder den det ledigt, fejlet og prydet.

⁴⁵ Så går den hen og tager syv andre Ånder med sig, som ere værre end den selv, og når de ere komne derind, bo de der; og det sidste bliver værre med dette Menneske end det første. Således skal det også gå denne onde Slægt."

⁴⁶ Medens han endnu talte til Skarerne, se, da stode hans Moder og hans Brødre udenfor og begærede at tale med ham.

⁴⁷ Da sagde en til ham: "Se, din Moder og dine Brødre stå udenfor og begære at tale med dig."

⁴⁸ Men han svarede og sagde til den, som sagde ham det: "Hvem er min Moder? og hvem ere

mine Brødre?”

⁴⁹ Og han rakte sin Hånd ud over sine Disciple og sagde: “Se, her er min Moder og mine Brødre!

⁵⁰ Thi enhver, der gør min Faders Villie, som er i Himlene, han er min Broder og Søster og Moder.”

13

¹ På hin dag gik Jesus ud af Huset og satte sig ved Søen.

² Og store Skarer samlede sig om ham, så han gik om Bord i et Skib og satte sig; og hele Skaren stod på Strandbredden.

³ Og han talte meget til dem i Lignelser og sagde: “Se, en Sædemand gik ud at så.

⁴ Og idet han såede, faldt noget ved Vejen; og Fuglene kom og åde det op.

⁵ Og noget faldt på Stengrund, hvor det ikke havde megen Jord; og det voksede straks op, fordi det ikke havde dyb Jord.

⁶ Men da Solen kom op, blev det svedet af, og fordi det ikke havde Rod, visnede det.

⁷ Og noget faldt iblandt Torne; og Tornene voksede op og kvalte det.

⁸ Og noget faldt i god Jord og bar Frugt, noget hundrede, noget tresindstyve, noget tredive Fold.

⁹ Den, som har Øren, han høre!”

¹⁰ Og Disciplene gik hen og sagde til ham: “Hvorfor taler du til dem i Lignelser?”

¹¹ Men han svarede og sagde til dem: “Fordi det er eder givet at kende Himmeriges Riges Hemmeligheder; men dem er det ikke givet.

12 Thi den, som har, ham skal der gives, og han skal få Overflod; men den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har.

13 Derfor taler jeg til dem i Lignelser, fordi de skønt seende dog ikke se, og hørende dog ikke høre og forstå ikke heller.

14 Og på dem opfyldes Esajas's Profeti, som siger: Med eders Øren skulle I høre og dog ikke forstå og se med eders Øjne og dog ikke se.

15 Thi dette Folks Hjerte er blevet sløvet, og med Ørene høre de tungt, og deres Øjne have de tillukket, for at de ikke skulle se med Øjnene og høre med Ørene og forstå med Hjertet og omvende sig, på jeg kunde helbrede dem.

16 Men salige ere eders Øjne, fordi de se, og eders Øren, fordi de høre.

17 Thi sandelig, siger jeg eder, mange Profeter og retfærdige attråede at se, hvad I se, og så det ikke; og at høre, hvad I høre, og hørte det ikke.

18 Så hører nu I Lignelsen om Sædemanden!

19 Når nogen hører Rigets Ord og ikke forstår det, da kommer den Onde og river det bort, som er sået i hans Hjerte; denne er det, som blev sået ved Vejen.

20 Men det, som blev sået på Stengrund, er den, som hører Ordet og straks modtager det med Glæde.

21 Men han har ikke Rod i sig og holder kun ud til en Tid; men når der kommer Trængsel eller Forfølgelse for Ordets Skyld, forarges han straks.

22 Men det, som blev sået iblandt Torne, er den, som hører Ordet, og Verdens Bekymring

og Rigdommens Forførelse kvæler Ordet, og det bliver uden Frugt.

²³ Men det, som blev sået i god Jord, er den, som hører Ordet og forstår det, og som så bærer Frugt, en hundrede, en tresindstyve, en tredive Fold.”

²⁴ En anden Lignelse fremsatte han for dem og sagde: “Himmeriges Rige lignes ved et Menneske, som såede god Sæd i sin Mark.

²⁵ Men medens Folkene sov, kom hans Fjende og såede Ugræs iblandt Hveden og gik bort.

²⁶ Men da Sæden spirede frem og bar Frugt, da kom også Ugræsset til Syne.

²⁷ Og Husbondens Tjenere kom til ham og sagde: Herre, såede du ikke god Sæd i din Mark? Hvor har den da fået Ugræsset fra?

²⁸ Men han sagde til dem: Det har et fjendsk Menneske gjort. Da sige Tjenerne til ham: Vil du da, at vi skulle gå hen og sanke det sammen?

²⁹ Men han siger: Nej, for at I ikke, når I sanke Ugræsset sammen, skulle rykke Hveden op tillige med det.

³⁰ Lader dem begge vokse tilsammen indtil Høsten; og i Høstens Tid vil jeg sige til Høstfolkene: Sanker først Ugræsset sammen og binder det i Knipper for at brænde det, men samler Hveden i min Lade!”

³¹ En anden Lignelse fremsatte han for dem og sagde: “Himmeriges Rige ligner et Sennepskorn, som en Mand tog og såede i sin Mark.

³² Dette er vel mindre end alt andet Frø; men når det er vokset op, er det større end Urterne og

bliver et Træ, så at Himmelens Fugle komme og bygge Rede i dets Grene.”

³³ En anden Lignelse talte han til dem: “Himmeriges Rige ligner en Surdej, som en Kvinde tog og lagde ned i tre Mål Mel, indtil det blev syret alt sammen.”

³⁴ Alt dette talte Jesus til Skarerne i Lignelser, og uden Lignelse talte han intet til dem,

³⁵ for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten, der siger: “Jeg vil oplade min Mund i Lignelser; jeg vil udsige det, som har været skjult fra Verdens Grundlæggelse.”

³⁶ Da forlod han Skarerne og gik ind i Huset; og hans Disciple kom til ham og sagde: “Forklar os Lignelsen om Ugræsset på Marken!”

³⁷ Men han svarede og sagde: “Den, som sår den gode Sæd, er Menneskesønnen,

³⁸ og Marken er Verden, og den gode Sæd er Rigets Børn, men Ugræsset er den Ondes Børn,

³⁹ og Fjenden, som såede det, er Djævelen; og Høsten er Verdens Ende; og Høstfolkene ere Engle.

⁴⁰ Ligesom nu Ugræsset sankes sammen og opbrændes med Ild, således skal det ske ved Verdens Ende.

⁴¹ Menneskesønnen skal udsende sine Engle, og de skulle sanke ud af hans Rige alle Forargelserne og dem, som gøre Uret;

⁴² og de skulle kaste dem i Ildovnen; der skal være Gråd og Tænders Gnidsel.

⁴³ Da skulle de retfærdige skinne som Solen i deres Faders Rige. Den, som har Øren, han høre!

⁴⁴ Himmeriges Rige ligner en Skat, som er skjult i en Mark, og en Mand fandt og skjulte den, og af Glæde over den går han hen og sælger alt, hvad han har, og køber den Mark.

⁴⁵ Atter ligner Himmeriges Rige en Købmand, som søgte efter skønne Perler;

⁴⁶ og da han fandt én meget kostbar Perle, gik han hen og solgte alt, hvad han havde, og købte den.

⁴⁷ Atter ligner Himmeriges Rige et Vod, som blev kastet i Havet og samlede Fisk af alle Slags.

⁴⁸ Og da det var blevet fuldt, drog man det op på Strandbredden og satte sig og sankede de gode sammen i Kar, men kastede de rådne ud.

⁴⁹ Således skal det gå til ved Verdens Ende. Englene skulle gå ud og skille de onde fra de retfærdige

⁵⁰ og kaste dem i Ildovnen; der skal være Gråd og Tænders Gnidsel.

⁵¹ Have I forstået alt dette?" De sige til ham: "Ja."

⁵² Men han sagde til dem: "Derfor er hver skriftklog, som er oplært for Himmeriges Rige, ligesom en Husbond, der tager nyt og gammelt frem af sit Forråd."

⁵³ Og det skete, da Jesus havde fuldendt disse Lignelser, drog han bort derfra.

⁵⁴ Og han kom til sin Fædrene by og lærte dem i deres Synagoge, så at de bleve slagne af Forundring og sagde: "Hvorfra har han denne Visdom og de kraftige Gerninger?"

⁵⁵ Er denne ikke Tømmermandens Søn? Hedder ikke hans Moder Maria og hans Brødre Jakob

og Josef og Simon og Judas?

⁵⁶ Og hans Søstre, ere de ikke alle hos os? Hvorfra har han alt dette?"

⁵⁷ Og de forargedes på ham. Men Jesus sagde til dem: "En Profet er ikke foragtet uden i sit eget Fædreland og i sit Hus,"

⁵⁸ Og han gjorde ikke mange kraftige Gerninger der for deres Vantros Skyld.

14

¹ På den Tid hørte Fjerdingsfyrsten Herodes Rygtet om Jesus.

² Og han sagde til sine Tjenere: "Det er Johannes Døberen; han er oprejst fra de døde, derfor virke Kræfterne i ham."

³ Thi Herodes havde grebet Johannes og bundet ham og sat ham i Fængsel for sin Broder Filips Hustru, Herodias's Skyld.

⁴ Johannes sagde nemlig til ham: "Det er dig ikke tilladt at have hende."

⁵ Og han vilde gerne slå ham ihjel, men frygtede for Mængden, thi de holdt ham for en Profet.

⁶ Men da Herodes's Fødselsdag kom, dansede Herodias's Datter for dem; og hun behagede Herodes.

⁷ Derfor lovede han med en Ed at give hende, hvad som helst hun begærede.

⁸ Og tilskyndet af sin Moder siger hun: "Giv mig Johannes Døberens Hoved hid på et Fad!"

⁹ Og Kongen blev bedrøvet; men for sine Eders og for Gæsternes Skyld befalede han, at det skulde gives hende.

¹⁰ Og han sendte Bud og lod Johannes halshugge i Fængselet.

¹¹ Og hans Hoved blev bragt på et Fad og givet Pigen, og hun bragte det til sin Moder.

¹² Da kom hans Disciple og toge Liget og begravede ham, og de kom og forkyndte Jesus det.

¹³ Og da Jesus hørte det, drog han bort derfra i et Skib til et øde Sted afsides; og da Skarerne hørte det, fulgte de ham til Fods fra Byerne.

¹⁴ Og da han kom i Land, så han en stor Skare, og han ynkedes inderligt over dem og helbredte deres syge.

¹⁵ Men da det blev Aften, kom Disciplene til ham og sagde: "Stedet er øde, og Tiden er allerede forløben; lad Skarerne gå bort, for at de kunne gå hen i Landsbyerne og købe sig Mad."

¹⁶ Men Jesus sagde til dem: "De have ikke nødig at gå bort; giver I dem at spise!"

¹⁷ Men de sige til ham: "Vi have ikke her uden fem Brød og to Fisk."

¹⁸ Men han sagde: "Henter mig dem hid!"

¹⁹ Og han bød Skarerne at sætte sig ned i Græsset og tog de fem Brød og de to Fisk, så op til Himmelen og velsignede; og han brød Brødene og gav Disciplene dem, og Disciplene gavede dem til Skarerne.

²⁰ Og de spiste alle og bleve mætte; og de opsamlede det, som blev tilovers af Stykkerne, tolv Kurve fulde.

²¹ Men de, som spiste, vare omtrent fem Tusinde Mænd, foruden Kvinder og Børn.

²² Og straks nødte han sine Disciple til at gå

om Bord i Skibet og i Forvejen sætte over til hin Side, medens han lod Skarerne gå bort.

²³ Og da han havde ladet Skarerne gå bort, gik han op på Bjerget afsides for at bede. Og da det blev silde, var han der alene.

²⁴ Men Skibet var allerede midt på Søen og led Nød af Bølgerne; thi Vinden var imod.

²⁵ Men i den fjerde Nattevagt kom han til dem, vandrende på Søen.

²⁶ Og da Disciplene så ham vandre på Søen, bleve de forfærdede og sagde: "Det er et Spøgelse;" og de skrege af Frygt.

²⁷ Men straks talte Jesus til dem og sagde: "Værer frimodige; det er mig, frygter ikke!"

²⁸ Men Peter svarede ham og sagde: "Herre! dersom det er dig, da byd mig at komme til dig på Vandet!"

²⁹ Men han sagde: "Kom!" Og Peter trådte ned fra Skibet og vandrede på Vandet for at komme til Jesus.

³⁰ Men da han så det stærke Vejr, blev han bange; og da han begyndte at synke, råbte han og sagde: "Herre, frels mig!"

³¹ Og straks udrakte Jesus Hånden og greb ham, og han siger til ham: "Du lidettroende, hvorfor tvivlede du?"

³² Og da de steg op i Skibet, lagde Vinden sig.

³³ Men de, som vare i Skibet, faldt ned for ham og sagde: "Du er sandelig Guds Søn."

³⁴ Og da de vare farne over, landede de i Genezareth.

³⁵ Og da Folkene på det Sted kendte ham,

sendte de Bud til hele Egnen der omkring og bragte alle de syge til ham.

³⁶ Og de bade ham, at de blot måtte røre ved Fligen af hans Klædebon; og alle de, som rørte derved, bleve helbredede.

15

¹ Da kommer der fra Jerusalem Farisæere og skriftkloge til Jesus og sige:

² "Hvorfor overtræde dine Disciple de gamles Overlevering? thi de to ikke deres Hænder, når de holde Måltid."

³ Men han svarede og sagde til dem: "Hvorfor overtræde også I Guds Bud for eders Overleverings Skyld?"

⁴ Thi Gud har påbudt og sagt: "Ær din Fader og Moder;" og: "Den, som hader Fader eller Moder, skal visselig dø."

⁵ Men I sige: "Den, som siger til sin Fader eller sin Moder: "Det, hvormed du skulde være hjulpet af mig, skal være en Tempelgave," han skal ingenlunde ære sin Fader eller sin Moder."

⁶ Og I have ophævet Guds Lov for eders Overleverings Skyld.

⁷ I Hyklere! Rettelig profeterede Esajas om eder, da han sagde:

⁸ "Dette Folk ærer mig med Læberne; men deres Hjerte er langt borte fra mig.

⁹ Men de dyrke mig forgæves, idet de lære Lærdomme, som ere Menneskers Bud.""

¹⁰ Og han kaldte Folkeskaren til sig og sagde til dem: "Hører og forstår!"

11 Ikke det, som går ind i Munden, gør Mennesket urent, men det, som går ud af Munden, dette gør Mennesket urent.”

12 Da kom hans Disciple hen og sagde til ham: “Ved du, at Farisæerne bleve forargede, da de hørte den Tale?”

13 Men han svarede og sagde: “Enhver Plantning, som min himmelske Fader ikke har plantet, skal oprykkes med Rode.

14 Lader dem fare, det er blinde Vejledere for blinde; men når en blind leder en blind, falde de begge i Graven.”

15 Men Peter svarede og sagde til ham: “Forklar os Lignelsen!”

16 Og han sagde: “Ere også I endnu så uforstandige?”

17 Forstår I endnu ikke, at alt, hvad der går ind i Munden, går i Bugen og føres ud ad den naturlige Vej?

18 Men det, som går ud af Munden, kommer ud fra Hjertet, og det gør Mennesket urent.

19 Thi ud fra Hjertet kommer der onde Tanker, Mord, Hor, Utugt, Tyverier, falske Vidnesbyrd, Forhånelser.

20 Det er disse Ting, som gøre Mennesket urent; men at spise med utoede Hænder gør ikke Mennesket urent.”

21 Og Jesus gik bort derfra og drog til Tyrus's og Sidons Egne.

22 Og se, en kananæisk Kvinde kom fra disse Egne, råbte og sagde: “Herre, Davids Søn! forbarm dig over mig! min Datter plages ilde af en ond Ånd.”

²³ Men han svarede hende ikke et Ord. Da trådte hans Disciple til, bade ham og sagde: "Skil dig af med hende, thi hun råber efter os."

²⁴ Men han svarede og sagde: "Jeg er ikke udsendt uden til de fortabte Får af Israels Hus."

²⁵ Men hun kom og kastede sig ned for ham og sagde: "Herre, hjælp mig!"

²⁶ Men han svarede og sagde: "Det er ikke smukt at tage Børnenes Brød og kaste det for de små Hunde."

²⁷ Men hun sagde: "Jo, Herre! de små Hunde æde jo dog også af de Smuler, som falde fra deres Herrers Bord."

²⁸ Da svarede Jesus og sagde til hende: "O Kvinde, din Tro er stor, dig ske, som du vil!" Og hendes Datter blev helbredt fra samme Time.

²⁹ Og Jesus gik bort derfra og kom hen til Galilæas Sø, og han gik op på Bjerget og satte sig der.

³⁰ Og store Skarer kom til ham og havde lamme, blinde, stumme, Krøblinge og mange andre med sig; og de lagde dem for hans Fødder, og han helbredte dem,

³¹ så at Skaren undrede sig, da de så, at stumme talte, Krøblinge bleve raske, lamme gik, og blinde så; og de priste Israels Gud.

³² Men Jesus kaldte sine Disciple til sig og sagde: "Jeg ynke s inderligt over Skaren; thi de have allerede tøvet hos mig tre Dage og have intet at spise; og lade dem gå fastende bort, vil jeg ikke, for at de ikke skulle vansmægte på Vejen."

³³ Og hans Disciple sige til ham: "Hvorfra skulle vi få så mange Brød i en Ørken, at vi

kunne mætte så mange Mennesker?"

³⁴ Og Jesus siger til dem: "Hvor mange Brød have I?" Men de sagde: "Syv og nogle få Småfisk."

³⁵ Og han bød Skaren at sætte sig ned på Jorden

³⁶ og tog de syv Brød og Fiskene, takkede, brød dem og gav Disciplene dem, og Disciplene gavedem til Skarerne.

³⁷ Og de spiste alle og bleve mætte; og de opsamlede det, som blev tilovers af Stykkerne, syv Kurve fulde.

³⁸ Men de, som spiste, vare fire Tusinde Mænd, foruden Kvinder og Børn.

³⁹ Og da han havde ladet Skarerne gå bort, gik han om Bord i Skibet og kom til Magadans Egne.

16

¹ Og Farisæerne og Saddukæerne kom hen og fristede ham og begærede, at han vilde vise dem et Tegn fra Himmelen.

² Men han svarede og sagde til dem: "Om Aftenen sige I: Det bliver en skøn Dag, thi Himmelen er rød;

³ og om Morgenen: Det bliver Storm i Dag, thi Himmelen er rød og mørk. Om Himmels Udseende vide I at dømme, men om Tidernes Tegn kunne I det, ikke.

⁴ En ond og utro Slægt forlanger Tegn; men der skal intet Tegn gives den uden Jonas's Tegn." Og han forlod dem og gik bort.

⁵ Og da hans Disciple kom over til hin Side, havde de glemt at tage Brød med.

6 Og Jesus sagde til dem: "Ser til, og tager eder i Vare for Farisæernes og Saddukæernes Surdejg!"

7 Men de tænkte ved sig selv og sagde: "Det er, fordi vi ikke toge Brød med."

8 Men da Jesus mærkede dette, sagde han: "I lidettroende! hvorfor tænke I ved eder selv på, at I ikke have taget Brød med?"

9 Forstå I ikke endnu? Komme I heller ikke i Hu de fem Brød til de fem Tusinde, og hvor mange Kurve I da toge op?

10 Ikke heller de syv Brød til de fire Tusinde, og hvor mange Kurve I da toge op?

11 Hvorledes forstå I da ikke, at det ej var om Brød, jeg sagde det til eder? Men tager eder i Vare for Farisæernes og Saddukæernes Surdejg."

12 Da forstode de, at han havde ikke sagt, at de skulde tage sig i Vare for Surdejgen i Brød, men for Farisæernes og Saddukæernes Lære.

13 Men da Jesus var kommen til Egnen ved Kæsarea Filippi, spurgte han sine Disciple og sagde: "Hvem sige Folk, at Menneskesønnen er?"

14 Men de sagde: "Nogle sige Johannes Døberen; andre Elias; andre Jeremias eller en af Profeterne."

15 Han siger til dem: "Men I, hvem sige I, at jeg er?"

16 Da svarede Simon Peter og sagde: "Du er Kristus, den levende Guds Søn."

17 Og Jesus svarede og sagde til ham: "Salig er du, Simon Jonas's Søn! thi Kød og Blod har ikke åbenbaret dig det, men min Fader, som er i

Himlene.

¹⁸ Så siger jeg også dig, at du er Petrus, og på denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Dødsrigets Porte skulle ikke få Overhånd over den.

¹⁹ Og jeg vil give dig Himmeriges Riges Nøgler, og hvad du binder på Jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad du løser på Jorden, det skal være løst i Himlene.”

²⁰ Da bød han sine Disciple, at de måtte ikke sige til nogen at han var Kristus.

²¹ Fra den Tid begyndte Jesus at give sine Disciple til Kende, at han skulde gå til Jerusalem og lide meget af de Ældste og Ypperstepræsterne og de skriftkloge og ihjelslås og oprejses på den tredje Dag.

²² Og Peter tog ham til Side, begyndte at sætte ham i Rette og sagde: “Gud bevare dig, Herre; dette skal ingenlunde ske dig!”

²³ Men han vendte sig og sagde til Peter: “Vig bag mig, Satan! du er mig en Forargelse; thi du sanser ikke, hvad Guds er, men hvad Menneskers er.”

²⁴ Da sagde Jesus til sine Disciple: “Vil nogen komme efter mig, han fornægte sig selv og tage sit Kors op og følge mig!

²⁵ Thi den, som vil frelse sit Liv, skal miste det; men den, som mister sit Liv for min Skyld, skal bjærge det.

²⁶ Thi hvad gavner det et Menneske, om han vinder den hele Verden, men må bøde med sin Sjæl? Eller hvad kan et Menneske give til Vederlag for sin Sjæl?

27 Thi Menneskesønnen skal komme i sin Faders Herlighed med sine Engle; og da skal han betale enhver efter hans Gerning.

28 Sandelig siger jeg eder, der er nogle af dem, som stå her, der ingenlunde skulle smage Døden, førend de se Menneskesønnen komme i sit Rige.”

17

1 Og seks Dage derefter tager Jesus Peter og Jakob og hans Broder Johannes med sig og fører dem afsides op på et højt Bjerg.

2 Og han blev forvandlet for deres Øjne, og hans Åsyn skinnede som Solen, men hans Klæder bleve hvide som Lyset.

3 Og se, Moses og Elias viste sig for dem og samtalede med ham.

4 Da tog Peter til Orde og sagde til Jesus: “Herre! det er godt, at vi ere her; vil du, da lader os gøre tre Hytter her, dig en og Moses en og Elias en.”

5 Medens han endnu talte, se, da overskyggede en lysende Sky dem; og se, der kom fra Skyen en Røst. som sagde: “Denne er min Søn. den elskede, i hvem jeg har Velbehag; hører ham!”

6 Og da Disciplene hørte det, faldt de på deres Ansigt og frygtede såre.

7 Og Jesus trådte hen og rørte ved dem og sagde: “Står op, og frygter ikke!”

8 Men da de opløftede deres Øjne, så de ingen uden Jesus alene.

9 Og da de gik ned fra Bjerget, bød Jesus dem og sagde: “Taler ikke til nogen om dette Syn, førend Menneskesønnen er oprejst fra de døde.”

¹⁰ Og hans Disciple spurgte ham og sagde: “Hvad er det da, de skriftkloge sige, at Elias bør først komme?”

¹¹ Og han svarede og sagde: “Vel kommer Elias og skal genoprette alting.

¹² Men jeg siger eder, at Elias er allerede kommen, og de erkendte ham ikke, men gjorde med ham alt, hvad de vilde; således skal også Menneskesønnen lide ondt af dem.”

¹³ Da forstode Disciplene, at han havde talt til dem om Johannes Døbereren.

¹⁴ Og da de kom til Folkeskaren, kom en Mand til ham og faldt på Knæ for ham og sagde:

¹⁵ “Herre! forbarm dig over min Søn, thi han er månesyg og lidende; thi han falder ofte i Ild og ofte i Vand;

¹⁶ og jeg bragte ham til dine Disciple, og de kunde ikke helbrede ham.”

¹⁷ Og Jesus svarede og sagde: “O du vantro og forvendte Slægt! hvor længe skal jeg være hos eder, hvor længe skal jeg tåle eder? Bringer mig ham hid!”

¹⁸ Og Jesus talte ham hårdt til, og den onde Ånd for ud af ham, og Drengen blev helbredt fra samme Time.

¹⁹ Da gik Disciplene til Jesus afsides og sagde: “Hvorfor kunde vi ikke uddrive den?”

²⁰ Og han siger til dem: “For eders Vantros Skyld; thi sandelig, siger jeg eder, dersom I have Tro som et Sennepskorn, da kunne I sige til dette Bjerg: Flyt dig herfra derhen, så skal det flytte sig, og intet skal være eder umuligt.

²¹ Men denne Slags farer ikke ud uden ved

Bøn og Faste*." { [*Verset mangler i nogle af de ældste Håndskrifter.] }

²² Og medens de vandrede sammen i Galilæa, sagde Jesus til dem: "Menneskesønnen skal overgives i Menneskers Hænder;

²³ og de skulle slå ham ihjel, og på den tredje Dag skal han oprejses." Og de bleve såre bedrøvede.

²⁴ Men da de kom til Kapernaum, kom de, som opkrævede Tempelskatten, til Peter og sagde: "Betaler eders Mester ikke Skatten?"

²⁵ Han sagde: "Jo." Og da han kom ind i Huset, kom Jesus ham i Forkøbet og sagde: "Hvad tykkes dig, Simon? Af hvem tage Jordens Konger Told eller Skat, af deres egne Sønner eller af de fremmede?"

²⁶ Og da han sagde: "Af de fremmede," sagde Jesus til ham: "Så ere jo Sønnerne fri.

²⁷ Men for at vi ikke skulle forarge dem, så gå hen til Søen, kast en Krog ud, og tag den første Fisk, som kommer op; og når du åbner dens Mund, skal du finde en Stater; tag denne, og giv dem den for mig og dig!"* { [*Tempelskatten var to Drakmer, se Luk. 15, 8; en Stater (= en Sekel, se Matth. 26, 15) var fire Drakmer eller omtrent 2 1&2 Krone.] }

18

¹ I den samme Stund kom Disciplene hen til Jesus og sagde: "Hvem er da den største i Himmeriges Rige?"

² Og han kaldte et lille Barn til sig og stillede det midt iblandt dem

³ og sagde: "Sandelig, siger jeg eder, uden I omvende eder og blive som Børn, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige.

⁴ Derfor, den, som fornædret sig selv som dette Barn, han er den største i Himmeriges Rige.

⁵ Og den, som modtager et eneste sådant Barn for mit Navns Skyld, modtager mig.

⁶ Men den, som forarger én af disse små, som tro på mig, ham var det bedre, at der var hængt en Møllesten om hans Hals, og han var sænket i Havets Dyb.

⁷ Ve Verden for Forargelserne! Thi vel er det nødvendigt, at Forargelserne komme; dog ve det Menneske, ved hvem Forargelsen kommer!

⁸ Men dersom din Hånd eller din Fod forarger dig, da hug den af, og kast den fra dig! Det er bedre for dig at gå lam eller som en Krøbling ind til Livet end at have to Hænder og to Fødder og blive kastet i den evige Ild.

⁹ Og dersom dit Øje forarger dig, da riv det ud, og kast det fra dig! Det er bedre for dig at gå enøjet ind til Livet end at have to Øjne og blive kastet i Helvedes Ild.

¹⁰ Ser til, at I ikke foragte en eneste af disse små; thi jeg siger eder: Deres Engle i Himlene se altid min Faders Ansigt, som er i Himlene.

¹¹ [Thi Menneskesønnen er kommen for at frelse det fortabte.]* { [*Verset mangler i flere af de ældste Håndskrifter og er vistnok indføjet her fra Luk. 19, 10. 1 Tim. 1, 15.] }

¹² Hvad tykkes eder? Om et Menneske har hundrede Får, og ét af dem farer vild, forlader

han da ikke de ni og halvfemsindstyre og går ud i Bjergene og leder efter det vildfarne?

¹³ Og hænder det sig, at han finder det, sandelig, siger jeg eder, han glæder sig mere over det end over de ni og halvfemsindstyre, som ikke ere farne vild.

¹⁴ Således er det ikke eders himmelske Faders Villie, at en eneste af disse små skal fortabes.

¹⁵ Men om din Broder synder imod dig*, da gå hen og revs ham mellem dig og ham alene; hører han dig, da har du vundet din Broder. { [*Ordene "imod dig" mangle i nogle af de ældste Håndskrifter. 3 Mos. 19, 17. Luk. 17, 3. Gal. 6, 1. Jak. 5, 19.] }

¹⁶ Men hører han dig ikke, da tag endnu én eller to med dig, for at "hver Sag må stå fast efter to eller tre Vidners Mund."

¹⁷ Men er han dem overhørig, da sig det til Menigheden; men er han også Menigheden overhørig, da skal han være for dig ligesom en Hedning og en Tolder.

¹⁸ Sandelig, siger jeg eder, hvad som helst I binde på Jorden, skal være bundet i Himmelen; og hvad som helst I løse på Jorden, skal være løst i Himmelen.

¹⁹ Atter siger jeg eder, at dersom to af eder blive enige på Jorden om hvilken som helst Sag, hvorom de ville bede, da skal det blive dem til Del fra min Fader, som er i Himlene.

²⁰ Thi hvor to eller tre ere forsamlede om mit Navn, der er jeg midt iblandt dem."

²¹ Da trådte Peter frem og sagde til ham: "Herre! hvor ofte skal jeg tilgive min Broder, når

han synder imod mig? mon indtil syv Gange?"

²² Jesus siger til ham: "Jeg siger dig: ikke indtil syv Gange, men indtil halvfjerdsindstyve Gange syv Gange.

²³ Derfor lignes Himmeriges Rige ved en Konge, som vilde holde Regnskab med sine Tjenere.

²⁴ Men da han begyndte at holde Regnskab, blev en, som var ti Tusinde Talenter* skyldig, ført frem for ham. { [*En Talent var 6.000 Drakmer (se Luk. 15, 8), altså henved fire Tusinde Kroner.] }

²⁵ Og da han intet havde at betale med, bød hans Herre, at han og hans Hustru og Børn og alt det, han havde, skulde sælges, og Gælden betales.

²⁶ Da faldt Tjeneren ned for ham, bønfuldt ham og sagde: Herre, vær langmodig med mig, så vil jeg betale dig det alt sammen.

²⁷ Da ynkedes samme Tjeners Herre inderligt over ham og lod ham løs og eftergav ham Gælden.

²⁸ Men den samme Tjener gik ud og traf en af sine Medtjenere, som var ham hundrede Denarer* skyldig; og han greb fat på ham og var ved at kvæle ham og sagde: Betal, hvad du er skyldig! { [*En Denar var omtrent 65 Øre.] }

²⁹ Da faldt hans Medtjener ned for ham og bad ham og sagde: Vær langmodig med mig, så vil jeg betale dig.

³⁰ Men han vilde ikke, men gik hen og kastede ham i Fængsel, indtil han betalte, hvad han var skyldig.

³¹ Da nu hans Medtjenere så det, som skete, bleve de såre bedrøvede og kom og forklarede for deres Herre alt, hvad der var sket.

³² Da kalder hans Herre ham for sig og siger til ham: Du onde Tjener! al den Gæld eftergav jeg dig, fordi du bad mig.

³³ Burde ikke også du forbarme dig over din Medtjener, ligesom jeg har forbarmet mig over dig.

³⁴ Og hans Herre blev vred og overgav ham til Bødlerne, indtil han kunde få betalt alt det, han var ham skyldig.

³⁵ Således skal også min himmelske Fader gøre mod eder, om I ikke af Hjertet tilgive, enhver sin Broder.”

19

¹ Og det skete, da Jesus havde fuldendt disse Ord, drog han bort fra Galilæa og kom til Judæas Egne, hinsides Jordan.

² Og store Skarer fulgte ham, og han helbredte dem der.

³ Og Farisæerne kom til ham, fristede ham og sagde: “Er det tilladt at skille sig fra sin Hustru af hvilken som helst Grund?”

⁴ Men han svarede og sagde: “Have I ikke læst, at Skaberen fra Begyndelsen skabte dem som Mand og Kvinde

⁵ og sagde: Derfor skal en Mand forlade sin Fader og sin Moder og holde sig til sin Hustru, og de to skulle blive til ét Kød?

6 Således ere de ikke længer to, men ét Kød. Derfor, hvad Gud har sammenføjet, må et Menneske ikke adskille.”

7 De sige til ham: “Hvorfor bød da Moses at give et Skilsmissebrev og skille sig fra hende?”

8 Han siger til dem: “Moses tilstedte eder at skille eder fra eders Hustruer for eders Hjerters Hårdheds Skyld; men fra Begyndelsen har det ikke været således.

9 Men jeg siger eder, at den, som skiller sig fra sin Hustru, når det ikke er for Hors Skyld, og tager en anden til Ægte, han bedriver Hor; og den, som tager en fraskilt Hustru til Ægte, han bedriver Hor.”

10 Hans Disciple sige til ham: “Står Mandens Sag med Hustruen således, da er det ikke godt at gifte sig.”

11 Men han sagde til dem: “Ikke alle rummer dette Ord, men de, hvem det er givet:

12 Thi der er Gildinger, som ere fødte således fra Moders Liv; og der er Gildinger, som ere gildede af Mennesker; og der er Gildinger, som have gildet sig selv for Himmeriges Riges Skyld. Den, som kan rumme det, han rumme det!”

13 Da blev der båret små Børn til ham, for at han skulde lægge Hænderne på dem og bede; men Disciplene truede dem.

14 Da sagde Jesus: “Lader de små Børn komme, og formener dem ikke at komme til mig; thi Himmeriges Rige hører sådanne til.”

15 Og han lagde Hænderne på dem, og han drog derfra.

16 Og se, en kom til ham og sagde: “Mester!

hvad godt skal jeg gøre, for at jeg kan få et evigt Liv?"

¹⁷ Men han sagde til ham: "Hvorfor spørger du mig om det gode? Én er den gode. Men vil du indgå til Livet, da hold Budene!"

¹⁸ Han siger til ham: "Hvilke?" Men Jesus sagde: "Dette: Du må ikke slå ihjel; du må ikke bedrive Hor; du må ikke stjæle; du må ikke sige falsk Vidnesbyrd;

¹⁹ ær din Fader og din Moder, og: Du skal elske din Næste som dig selv."

²⁰ Den unge Mand siger til ham: "Det har jeg holdt alt sammen; hvad fattes mig endnu?"

²¹ Jesus sagde til ham: "Vil du være fuldkommen, da gå bort, sælg, hvad du ejer, og giv det til fattige, så skal du have en Skat i Himmelen; og kom så og følg mig!"

²² Men da den unge Mand hørte det Ord, gik han bedrøvet bort; thi han havde meget Gods.

²³ Men Jesus sagde til sine Disciple: "Sandelig, siger jeg eder: En rig Kommer vanskeligt ind i Himmeriges Rige.

²⁴ Atter siger jeg eder: Det er lettere for en Kamel at gå igennem et Nåleøje end for en rig at gå ind i Guds Rige."

²⁵ Men da Disciplene hørte dette, forfærdedes de såre og sagde: "Hvem kan da blive frelst?"

²⁶ Men Jesus så på dem og sagde: "For Mennesker er dette umuligt, men for Gud ere alle Ting mulige."

²⁷ Da svarede Peter og sagde til ham: "Se, vi have forladt alle Ting og fulgt dig; hvad skulle

da vi have?”

²⁸ Men Jesus sagde til dem: “Sandelig, siger jeg eder, at i Igenfødselen, når Menneskesønnen sidder på sin Herligheds Trone, skulle også I, som have fulgt mig, sidde på tolv Troner og dømme Israels tolv Stammer.

²⁹ Og hver, som har forladt Hus eller Brødre eller Søstre eller Fader eller Moder eller Hustru eller Børn eller Marker for mit Navns Skyld, skal få det mange Fold igen og arve et evigt Liv.

³⁰ Men mange af de første skulle blive de sidste, og af de sidste de første.

20

¹ Thi Himmeriges Rige ligner en Husbond, som gik ud tidligt om Morgenen for at leje Arbejdere til sin Vingård.

² Og da han var bleven enig med Arbejderne om en Denar* om Dagen, sendte han dem til sin Vingård. { [*Se k. 18, 28. k. 22, 19.] }

³ Og han gik ud ved den tredje Time og så andre stå ledige på Torvet,

⁴ og han sagde til dem: Går også I hen i Vingården, og jeg vil give eder, hvad som ret er. Og de gik derhen.

⁵ Han gik atter ud ved den sjette og niende Time og gjorde ligeså.

⁶ Og ved den ellefte Time gik han ud og fandt andre stående der, og han siger til dem: Hvorfor stå I her ledige hele Dagen?

⁷ De sige til ham: Fordi ingen lejede os. Han siger til dem: Går også I hen i Vingården!

⁸ Men da det var blevet Aften, siger Vingårdens Herre til sin Foged: Kald på Arbejderne, og betal dem deres Løn, idet du begynder med de sidste og ender med de første!

⁹ Og de, som vare lejede ved den ellefte Time, kom og fik hver en Denar.

¹⁰ Men da de første kom, mente de, at de skulde få mere; og også de fik hver en Denar.

¹¹ Men da de fik den, knurrede de imod Husbonden og sagde:

¹² Disse sidste have kun arbejdet én Time, og du har gjort dem lige med os, som have båret Dagens Byrde og Hede.

¹³ Men han svarede og sagde til en af dem: Ven! jeg gør dig ikke Uret; er du ikke bleven enig med mig om en Denar?

¹⁴ Tag dit og gå! Men jeg vil give denne sidste ligesom dig.

¹⁵ Eller har jeg ikke Lov at gøre med mit, hvad jeg vil? Eller er dit Øje ondt, fordi jeg er god?

¹⁶ Således skulle de sidste blive de første, og de første de sidste; thi mange ere kaldede, men få ere udvalgte."* { [*Versets sidste Halvdel mangler i flere af de ældste Håndskrifter.] }

¹⁷ Og da Jesus drog op til Jerusalem, tog han de tolv Disciple til Side og sagde til dem på Vejen:

¹⁸ "Se, vi drage op til Jerusalem, og Menneskesønnen skal overgives til Ypperstepræsterne og de skriftkloge; og de skulle dømme ham til Døden

¹⁹ og overgive ham til Hedningerne til at spottes og hudstryges og korsfæstes; og på den

tredje Dag skal han opstå.”

²⁰ Da gik Zebedæus's Sønners Moder til ham med sine Søner og faldt ned for ham og vilde bede ham om noget.

²¹ Men han sagde til hende: “Hvad vil du?” Hun siger til ham: “Sig, at disse mine to Søner skulle i dit Rige sidde den ene ved din højre, den anden ved din venstre Side.”

²² Men Jesus svarede og sagde: “I vide ikke, hvad I bede om. Kunne I drikke den Kalk, som jeg skal drikke?” De sige til ham: “Det kunne vi.”

²³ Han siger til dem: “Min Kalk skulle I vel drikke; men det at sidde ved min højre og ved min venstre Side tilkommer det ikke mig at give; men det gives til dem, hvem det er beredt af min Fader.”

²⁴ Og da de ti hørte dette, bleve de vrede på de to Brødre.

²⁵ Men Jesus kaldte dem til sig og sagde: “I vide, at Folkenes Fyrster herske over dem, og de store bruge Myndighed over dem.

²⁶ Således skal det ikke være iblandt eder; men den, som vil blive stor iblandt eder, han skal være eders Tjener;

²⁷ og den, som vil være den ypperste iblandt eder, han skal være eders Træl.

²⁸ Ligesom Menneskesønnen ikke er kommen for at lade sig tjene, men for at tjene og give sit Liv til en Genløsning for mange.”

²⁹ Og da de gik ud af Jeriko, fulgte en stor Folkeskare ham.

³⁰ Og se, to blinde sade ved Vejen, og da de hørte, at Jesus gik forbi, råbte de og sagde:

“Herre, forbarm dig over os, du Davids Søn!”

³¹ Men Skaren truede dem, at de skulde tie; men de råbte endnu stærkere og sagde: “Herre, forbarm dig over os, du Davids Søn!”

³² Og Jesus stod stille og kaldte på dem og sagde: “Hvad ville I, at jeg skal gøre for eder?”

³³ De sige til ham: “Herre! at vore Øjne måtte oplades.”

³⁴ Og Jesus ynkedes inderligt og rørte ved deres Øjne. Og straks bleve de seende, og de fulgte ham.

21

¹ Og da de nærmede sig Jerusalem og kom til Bethfage ved Oliebjerget, da udsendte Jesus to Disciple og sagde til dem:

² “Går hen i den Landsby, som ligger lige for eder; og straks skulle I finde en Aseninde bunden og et Føl hos hende; løser dem og fører dem til mig!

³ Og dersom nogen siger noget til eder, da siger, at Herren har Brug for dem, så skal han straks sende dem.”

⁴ Men dette er sket, for at det skulde opfyldes, der er talt ved Profeten, som siger:

⁵ “Siger til Zions Datter: Se, din Konge kommer til dig, sagtmodig og ridende på et Asen og på et Trældyrs Føl.”

⁶ Men Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus befalede dem;

⁷ og de hentede Aseninden og Føllet og lagde deres Klæder på dem, og han satte sig derpå.

⁸ Men de fleste af Folkeskaren bredte deres Klæder på Vejen, andre huggede Grene af Træerne og strøede dem på Vejen.

⁹ Men Skarerne, som gik foran ham og fulgte efter, råbte og sagde: "Hosanna Davids Søn! velsignet være den, som kommer, i Herrens Navn! Hosanna i det højeste!"

¹⁰ Og da han drog ind i Jerusalem, kom hele Staden i Bevægelse og sagde: "Hvem er denne?"

¹¹ Men Skarerne sagde: "Det er Profeten Jesus fra Nazareth i Galilæa."

¹² Og Jesus gik ind i Guds Helligdom og uddrev alle dem, som solgte og købte i Helligdommen, og han væltede Vekselerernes Borde og Duekræmmernes Stole.

¹³ Og han siger til dem: "Der er skrevet: Mit Hus skal kaldes et Bedehus; men I gøre det til en Røverkule."

¹⁴ Og der kom blinde og lamme til ham i Helligdommen, og han helbredte dem.

¹⁵ Men da Ypperstepræsterne og de skriftkloge så de Undergerninger, som han gjorde, og Børnene, som råbte i Helligdommen og sagde: "Hosanna Davids Søn!" bleve de vrede og sagde til ham:

¹⁶ "Hører du, hvad disse sige?" Men Jesus siger til dem: "Ja! have I aldrig læst: Af umyndiges og diendes Mund har du beredt dig Lovsang?"

¹⁷ Og han forlod dem og gik uden for Staden til Bethania og overnattede der.

¹⁸ Men da han om Morgenen igen gik ind til Staden, blev hen hungrig.

¹⁹ Og han så et Figentræ ved Vejen og gik hen til

det, og han fandt intet derpå uden Blade alene. Og han siger til det: "Aldrig i Evighed skal der vokse Frugt mere på dig!" Og Figentræet visnede straks.

²⁰ Og da Disciplene så det, forundrede de sig og sagde: "Hvorledes kunde Figentræet straks visne?"

²¹ Men Jesus svarede og sagde til dem: "Sandelig, siger jeg eder, dersom I have Tro og ikke tvivle, da skulle I ikke alene kunne gøre det med Figentræet, men dersom I endog sige til dette Bjerg: Løft dig op og kast dig i Havet, da skal det ske.

²² Og alt, hvad I begære i Bønnen troende, det skulle I få."

²³ Og da han kom ind i Helligdommen, kom Ypperstepræsterne og Folkets Ældste hen til ham, medens han lærte, og de sagde: "Af hvad Magt gør du disse Ting, og hvem har givet dig denne Magt?"

²⁴ Men Jesus svarede og sagde til dem: "Også jeg vil spørge eder om én Ting, og dersom I sige mig det, vil også jeg sige eder, af hvad Magt jeg gør disse Ting.

²⁵ Johannes's Dåb, hvorfra var den? Fra Himmelen eller fra Mennesker?" Men de tænkte ved sig selv og sagde: "Sige vi: Fra Himmelen, da vil han sige til os: Hvorfor troede I ham da ikke?"

²⁶ Men sige vi: Fra Mennesker, frygte vi for Mængden; thi de holde alle Johannes for en Profet."

²⁷ Og de svarede Jesus og sagde: "Det vide vi ikke." Da sagde også han til dem: "Så siger ikke

heller jeg eder, af hvad Magt jeg gør disse Ting.

²⁸ Men hvad tykkes eder? En Mand havde to Børn; og han gik til den første og sagde: Barn! gå hen, arbejd i Dag i min Vingård!

²⁹ Men han svarede og sagde: Nej, jeg vil ikke; men bagefter fortrød han det og gik derhen.

³⁰ Og han gik til den anden og sagde ligeså. Men han svarede og sagde: Ja, Herre! og gik ikke derhen.

³¹ Hvem af de to gjorde Faderens Villie?" De sige: "Den første." Jesus siger til dem: "Sandelig, siger jeg eder, at Toldere og Skøger gå forud for eder ind i Guds Rige.

³² Thi Johannes kom til eder på Retfærdigheds Vej, og I troede ham ikke, men Toldere og Skøger troede ham; men endskønt I så det, fortrøede I det alligevel ikke bagefter, så I troede ham.

³³ Hører en anden Lignelse: Der var en Husbond, som plantede en Vingård og satte et Gærde omkring den og gravede en Perse i den og byggede et Tårn; og han lejede den ud til Vingårdsmænd og drog udenlands.

³⁴ Men da Frugttiden nærmede sig, sendte han sine Tjenere til Vingårdsmændene for at få dens Frugter.

³⁵ Og Vingårdsmændene grebe hans Tjenere, og en sloge de, en dræbte de, og en stenede de.

³⁶ Atter sendte han andre Tjenere hen, flere end de første; og de gjorde ligeså med dem.

³⁷ Men til sidst sendte han sin Søn til dem og sagde: De ville undse sig for min Søn.

³⁸ Men da Vingårdsmændene så Sønnen,

sagde de til hverandre: Det er Arvingen; kommer lader os slå ham ihjel og få hans Arv!

³⁹ Og de grebe ham og kastede ham ud af Vingården og sloge ham ihjel.

⁴⁰ Når da Vingårdens Herre kommer, hvad vil han så gøre med disse Vingårdsmænd?"

⁴¹ De sige til ham: "Ilde vil han ødelægge de onde og leje sin Vingård ud til andre Vingårdsmænd, som ville give ham Frugterne i deres Tid."

⁴² Jesus siger til dem: "Have I aldrig læst i Skrifterne: Den Sten, som Bygningsmændene forkastede, den er bleven til en Hovedhjørnesten; fra Herren er dette kommet, og det er underligt for vore Øjne.

⁴³ Derfor siger jeg eder, at Guds Rige skal tages fra eder og gives til et Folk, som bærer dets Frugter.

⁴⁴ Og den, som falder på denne Sten, skal slå sig sønder; men hvem den falder på, ham skal den knuse."

⁴⁵ Og da Ypperstepræsterne og Farisæerne hørte hans Lignelser, forstode de, at han talte om dem.

⁴⁶ Og de søgte at gribe ham, men frygtede for Skarerne; thi de holdt ham for en Profet.

22

¹ Og Jesus tog til Orde og talte atter i Lignelser til dem og sagde:

² "Himmeriges Rige lignes ved en Konge, som gjorde Bryllup for sin Søn.

³ Og han udsendte sine Tjenere for at kalde de budne til Brylluppet; og de vilde ikke komme.

⁴ Han udsendte atter andre Tjenere og sagde: Siger til de budne: Se, jeg har beredt mit Måltid, mine Okser og Fedekvæget er slagtet, og alting er rede; kommer til Brylluppet!

⁵ Men de brøde sig ikke derom og gik hen, den ene på sin Mark, den anden til sit Købmandsskab;

⁶ og de øvrige grebe hans Tjenere, forhånede og ihjelslog dem.

⁷ Men Kongen blev vred og sendte sine Hære ud og slog disse Manddrabere ihjel og satte Ild på deres Stad.

⁸ Da siger han til sine Tjenere: Brylluppet er beredt, men de budne vare det ikke værd.

⁹ Går derfor ud på Skillevejene og byder til Brylluppet så mange, som I finde!

¹⁰ Og de Tjenere gik ud på Vejene og samlede alle dem, de fandt, både onde og gode; og Bryllupshuset blev fuldt af Gæster.

¹¹ Da nu Kongen gik ind for at se Gæsterne, så han der et Menneske, som ikke var iført Bryllupsklædning.

¹² Og han siger til ham: Ven! hvorledes er du kommen herind og har ingen Bryllupsklædning på? Men han tav.

¹³ Da sagde Kongen til Tjenerne: Binder Fødder og Hænder på ham, og kaster ham ud i Mørket udenfor; der skal der være Gråd og Tænders Gnidsel.

¹⁴ Thi mange ere kaldede, men få ere udval-

gte.”

¹⁵ Da gik Farisæerne hen og holdt Råd om, hvorledes de kunde fange ham i Ord.

¹⁶ Og de sende deres Disciple til ham tillige med Herodianerne og sige: “Mester! vi vide, at du er sanddru og lærer Guds Vej i Sandhed og ikke bryder dig om nogen; thi du ser ikke på Menneskers Person.

¹⁷ Sig os derfor: Hvad tykkes dig? Er det tilladt at give Kejseren Skat eller ej?”

¹⁸ Men da Jesus mærkede deres Ondskab, sagde han: “I Hyklere, hvorfor friste I mig?

¹⁹ Viser mig Skattens Mønt!” Og de bragte ham en Denar*. { [*se K. 18, 28.] }

²⁰ Og han siger til dem: “Hvis Billede og Overskrift er dette?”

²¹ De sige til ham: “Kejserens.” Da siger han til dem: “Så giver Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er!”

²² Og da de hørte det, undrede de sig, og de forlode ham og gik bort.

²³ Samme Dag kom der Saddukæere til ham, hvilke sige, at der ingen Opstandelse er, og de spurgte ham og, sagde:

²⁴ “Mester! Moses har sagt: Når nogen dør og ikke har Børn, skal hans Broder for Svogerskabets Skyld tage hans Hustru til Ægte og oprejse sin Broder Afkom.

²⁵ Men nu var der hos os syv Brødre; og den første giftede sig og døde; og efterdi han ikke havde Afkom, efterlod han sin Hustru til sin Broder.

²⁶ Ligeså også den anden og den tredje, indtil

den syvende;

²⁷ men sidst af alle døde Hustruen.

²⁸ Hvem af disse syv skal nu have hende til Hustru i Opstandelsen? thi de have alle haft hende.”

²⁹ Men Jesus svarede og sagde til dem: “I fare vild, idet I ikke kende Skrifterne, ej heller Guds Kraft.

³⁰ Thi i Opstandelsen tage de hverken til Ægte eller bortgiftes, men de ere ligesom Guds Engle i Himmelen.

³¹ Men hvad de dødes Opstandelse angår, have I da ikke læst, hvad der er talt til eder af Gud, når han siger:

³² Jeg er Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud. Han er ikke dødes, men levendes Gud.”

³³ Og da Skarerne hørte dette, bleve de slagne af Forundring over hans Lære.

³⁴ Men da Farisæerne hørte, at han havde stoppet Munden på Saddukæerne, forsamlede de sig.

³⁵ Og en af dem, en lovkyndig, spurgte og fristede ham og sagde:

³⁶ “Mester, hvilket er det store Bud i Loven?”

³⁷ Men han sagde til ham: “Du skal elske Herren din Gud med hele dit Hjerte og med hele din Sjæl og med hele dit Sind.

³⁸ Dette er det store og første Bud.

³⁹ Men et andet er dette ligt: Du skal elske din Næste som dig selv.

⁴⁰ Af disse to Bud afhænger hele Loven og Profeterne.”

⁴¹ Men da Farisæerne vare forsamlede, spurgte Jesus dem og sagde:

⁴² “Hvad tykkes eder om Kristus? Hvis Søn er han?” De sige til ham: “Davids.”

⁴³ Han siger til dem: “Hvorledes kan da David i Ånden kalde ham Herre, idet han siger:

⁴⁴ Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre Hånd, indtil jeg får lagt dine Fjender under dine Fødder.

⁴⁵ Når nu David kalder ham Herre, hvorledes er han da hans Søn?”

⁴⁶ Og ingen kunde svare ham et Ord, og ingen vovede mere at rette Spørgsmål til ham efter den Dag.

23

¹ Da talte Jesus til Skarerne og til sine Disciple og sagde:

² “På Mose Stol sidde de skriftkloge og Farisæerne.

³ Gører og holder derfor alt, hvad de sige eder; men gør ikke efter deres Gerninger; thi de sige det vel, men gøre det ikke.

⁴ Men de binde svare Byrder, vanskelige at bære, og lægge dem på Menneskenes Skuldre; men selv ville de ikke bevæge dem med en Finger.

⁵ Men de gøre alle deres Gerninger for at beskues af Menneskene; thi de gøre deres Bedremme brede og Kvasterne på deres Klæder store*. { [*Ordene “på deres Klæder” findes ikke i de ældste Håndskrifter.] }

⁶ Og de ville gerne sidde øverst til Bords ved Måltiderne og på de fornemste Pladser i Synagogerne

⁷ og lade sig hilse på Torvene og kaldes Rabbi af Menneskene.

⁸ Men I skulle ikke lade eder kalde Rabbi; thi én er eders Mester, men I ere alle Brødre.

⁹ Og I skulle ikke kalde nogen på Jorden eders Fader; thi én er eders Fader, han, som er i Himlene.

¹⁰ Ej heller skulle I lade eder kalde Vejledere; thi én er eders Vejleder, Kristus.

¹¹ Men den største iblandt eder skal være eders Tjener.

¹² Men den, som ophøjer sig selv, skal fornædres, og den, som fornædres sig selv, skal ophøjes.

¹³ Men ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I tillukke Himmeriges Rige for Menneskene; thi I gå ikke derind, og dem, som ville gå ind, tillade I det ikke.

¹⁴ [Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I opæde Enkers Huse og bede på Skrømt længe; derfor skulle I få des hårdere Dom.]* { [*V. 14 mangler i de ældste håndskrifter og står i andre mellem v. 12 og 13. Det er vistnok her indføjet fra Mark. 12, 40. Luk. 20, 47.] }

¹⁵ Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I drage om til Vands og til Lands for at vinde en eneste Tilhænger; og når han er bleven det, gøre I ham til et Helvedes Barn, dobbelt så slemt, som I selv ere.

¹⁶ Ve eder, I blinde Vejledere! I, som sige: Den, som sværger ved Templet, det er intet; men den, som sværger ved Guldet i Templet, han er forpligtet.

17 I Dårer og blinde! hvilket er da størst? Guldet eller Templet, som helliger Guldet?

18 Fremdeles: Den, som sværger ved Alteret, det er intet; men den, som sværger ved Gaven derpå, han er forpligtet.

19 I Dårer og blinde! hvilket er da størst? Gaven eller Alteret, som helliger Gaven?

20 Derfor, den, som sværger ved Alteret, sværger ved det og ved alt det, som er derpå.

21 Og den, som sværger ved Templet, sværger ved det og ved ham, som bor deri.

22 Og den, som sværger ved Himmelen, sværger ved Guds Trone og ved ham, som sidder på den.

23 Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I give Tiende af Mynte og Dild og Kommen og have forsømt de Ting i Loven, der have større Vægt, Retten og Barmhjertigheden og Troskaben. Disse Ting burde man gøre og ikke forsømme hine.

24 I blinde Vejledere, I, som si Myggen af, men nedsluge Kamelen!

25 Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I rense det udvendige af Bægeret og Fadet; men indvendigt ere de fulde af Rov og Umættelighed.

26 Du blinde Farisæer! rens først det indvendige af Bægeret og Fadet, for at også det udvendige af dem kan blive rent.

27 Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I ere ligesom kalkede Grave, der jo synes dejlige udvendigt, men indvendigt ere fulde af døde Ben og al Urenhed.

²⁸ Således synes også I vel udvortes retfærdige for Menneskene; men indvortes ere I fulde af Hykleri og Lovløshed.

²⁹ Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I bygge Profeternes Grave og pryde de retfærdiges Gravsteder og sige:

³⁰ Havde vi været til i vore Fædres Dage, da havde vi ikke været delagtige med dem i Profeternes Blod.

³¹ Altså give I eder selv det Vidnesbyrd, at I ere Sønner af dem, som have ihjelslået Profeterne.

³² Så gører da også I eders Fædres Mål fuldt!

³³ I Slanger! I Øgleunger! hvorledes kunne I undfly Helvedes Dom?

³⁴ Derfor se, jeg sender til eder Profeter og vise og skriftkloge; nogle af dem skulle I slå ihjel og korsfæste, og nogle af dem skulle I hudstryge i, eders Synagoger og forfølge fra Stad til Stad,

³⁵ for at alt det retfærdige Blod skal komme over eder, som er udgydt på Jorden, fra den retfærdige Abels Blod indtil Sakarias's, Barakias's Søns, Blod, hvem I sloge ihjel imellem Templet og Alteret.

³⁶ Sandelig, siger jeg eder, alt dette skal komme over denne Slægt.

³⁷ Jerusalem! Jerusalem! som ihjelslår Profeterne og stener dem, som ere sendte til dig, hvor ofte vilde jeg samle dine Børn, ligesom en Høne samler sine Kyllinger under Vingerne! Og I vilde ikke.

³⁸ Se, eders Hus lades eder øde!

³⁹ Thi jeg siger eder: I skulle ingenlunde se mig fra nu af, indtil I sige: Velsignet være den, som

kommer, i Herrens Navn!”

24

¹ Og Jesus gik ud, bort fra Helligdommen, og hans Disciple kom til ham for at vise ham Helligdommens Bygninger.

² Men han svarede og sagde til dem: “Se I ikke alt dette? Sandelig, siger jeg eder, her skal ikke lades Sten på Sten, som jo skal nedbrydes.”

³ Men da han sad på Oliebjerget, kom hans Disciple til ham afsides og sagde: “Sig os, når skal dette ske? Og hvad er Tegnet på din Tilkommelse og Verdens Ende?”

⁴ Og Jesus svarede og sagde til dem: “Ser til, at ingen forfører eder!

⁵ Thi mange skulle på mit Navn komme og sige: Jeg er Kristus; og de skulle forføre mange.

⁶ Men I skulle få at høre om Krige og Krigsrygter. Ser til, lader eder ikke forskrække; thi det må ske; men Enden er ikke endda.

⁷ Thi Folk skal rejse sig mod Folk, og Rige mod Rige, og der skal være Hungersnød og Jordskælv her og der!* { [*Nogle Håndskrifter tilføje efter “Hungersnød”: “og Pest” jfr. Luk. 21, 11.] }

⁸ Men alt dette er Veernes Begyndelse.

⁹ Da skulle de overgive eder til Trængsel og slå eder ihjel, og I skulle hades af alle Folkeslagene for mit Navns Skyld.

¹⁰ Og da skulle mange forarges og forråde hverandre og hade hverandre.

¹¹ Og mange falske Profeter skulle fremstå og forføre mange.

¹² Og fordi Lovløsheden bliver mangfoldig, vil Kærligheden blive kold hos de fleste.

¹³ Men den, som holder ud indtil Enden, han skal frelses.

¹⁴ Og dette Rigets Evangelium skal prædikkes i hele Verden til et Vidnesbyrd for alle Folkeslagene; og da skal Enden komme.

¹⁵ Når I da se Ødelæggelsens Vederstyggelighed, hvorom der er talt ved Profeten Daniel, stå på hellig Grund, (den, som læser det, han give Agt!)

¹⁶ da skulle de, som ere i Judæa, fly ud på Bjergene;

¹⁷ den, som er på Taget, stige ikke ned for at hente, hvad der er i hans Hus;

¹⁸ og den, som er på Marken, vende ikke tilbage før at hente sine Klæder!

¹⁹ Men ve de frugtsommelige og dem, som give Die, i de Dage!

²⁰ Og beder om, at eders Flugt ikke skal ske om Vinteren, ej heller på en Sabbat;

²¹ thi der skal da være en Trængsel så stor, som der ikke har været fra Verdens Begyndelse indtil nu og heller ikke skal komme.

²² Og dersom disse Dage ikke bleve afkortede, da blev intet Kød frelst; men for de udvalgte Skyld skulle disse Dage afkortes.

²³ Dersom nogen da siger til eder: Se, her er Kristus, eller der! da skulle I ikke tro det.

²⁴ Thi falske Krister og falske Profeter skulle fremstå og gøre store Tegn og Undergerninger, så at også de udvalgte skulde blive forførte, om det var muligt.

²⁵ Se, jeg har sagt eder det forud.

²⁶ Derfor, om de sige til eder: Se, han er i Ørkenen, da går ikke derud; se. han er i Kamrene, da tror det ikke!

²⁷ Thi ligesom Lynet udgår fra Østen og lyser indtil Vesten, således skal Menneskesønnens Tilkommelse være.

²⁸ Hvor Ådselet er, der ville Ørnene samle sig.

²⁹ Men straks efter de Dages Trængsel skal Solen formørkes og Månen ikke give sit Skin og Stjernerne falde ned fra Himmelen, og Himmels Kræfter skulle rystes.

³⁰ Og da skal Menneskesønnens Tegn vise sig på Himmelen; og da skulle alle Jordens Stammer jamre sig, og de skulle se Menneskesønnen komme på Himmels Skyer med Kraft og megen Herlighed.

³¹ Og han skal udsende sine Engle med stærktlydende Basun, og de skulle samle hans udvalgte fra de fire Vinde, fra den ene Ende af Himmelen til den anden.

³² Men lærer Lignelsen af Figentræet: Når dets Gren allerede er bleven blød, og Bladene skyde frem, da skønne I, at Sommeren er nær.

³³ Således skulle også I, når I se alt dette, skønne, at han er nær for Døren.

³⁴ Sandelig, siger jeg eder, denne Slægt skal ingenlunde forgå, førend alle disse Ting ere skete.

³⁵ Himmelen og Jorden skulle forgå, men mine Ord skulle ingenlunde forgå.

³⁶ Men om den Dag og Time ved ingen, end ikke Himmels Engle, heller ikke Sønnen, men kun

Faderen alene.

³⁷ Og ligesom Noas dage vare, således skal Menneskesønnens Tilkommelse være.

³⁸ Thi ligesom de i Dagene før Syndfloden åde og drak, toge til Ægte og bortgiftede, indtil den Dag, da Noa gik ind i Arken,

³⁹ og ikke agtede det, førend Syndfloden kom og tog dem alle bort, således skal også Menneskesønnens Tilkommelse være.

⁴⁰ Da skulle to Mænd være på Marken; den ene tages med, og den anden lades tilbage.

⁴¹ To Kvinder skulle male på Kværnen; den ene tages med, og den anden lades tilbage.

⁴² Våger derfor, thi I vide ikke, på hvilken Dag eders Herre kommer.

⁴³ Men dette skulle I vide, at dersom Husbonden vidste, i hvilken Nattevagt Tyven vilde komme, da vågede han og tillod ikke, at der skete Indbrud i hans Hus.

⁴⁴ Derfor vorder også I rede; thi Menneskesønnen kommer i den Time, som I ikke mene.

⁴⁵ Hvem er så den tro og forstandige Tjener, som hans Herre har sat over sit Tyende til at give dem deres Mad i rette Tid?

⁴⁶ Salig er den Tjener, hvem hans Herre, når han kommer, finder handlende således.

⁴⁷ Sandelig, siger jeg eder, han skal sætte ham over alt, hvad han ejer.

⁴⁸ Men dersom den onde Tjener siger i sit Hjerte: Min Herre tøver,

⁴⁹ og så begynder at slå sine Medtjenere og spiser og drikker med Drankerne,

⁵⁰ da skal den Tjeners Herre komme på den

Dag, han ikke venter, og i den Time, han ikke ved,

⁵¹ og hugge ham sønder og give ham hans Lod sammen med Hyklerne; der skal der være Gråd og Tænders Gnidsel.

25

¹ Da skal Himmeriges Rige lignes ved ti Jomfruer, som toge deres Lamper og gik Brudgommen i Møde.

² Men fem af dem vare Dårer, og fem kloge.

³ Dårerne toge nemlig deres Lamper, men toge ikke Olie med sig.

⁴ Men de kloge toge Olie i deres Kar tillige med deres Lamper.

⁵ Og da Brudgommen tøvede, slumrede de alle ind og sov.

⁶ Men ved Midnat lød der et Råb: Se, Brudgommen kommer, går ham i Møde!

⁷ Da vågnede alle Jomfruerne og gjorde deres Lamper i Stand.

⁸ Men Dårerne sagde til de kloge: Giver os af eders Olie; thi vore Lamper slukkes.

⁹ Men de kloge svarede og sagde: Der vilde vist ikke blive nok til os og til eder; går hellere hen til Købmændene og køber til eder selv!

¹⁰ Men medens de gik bort for at købe, kom Brudgommen, og de, som vare rede, gik ind med ham til Brylluppet; og Døren blev lukket.

¹¹ Men senere komme også de andre Jomfruer og sige: Herre, Herre, luk op for os!

¹² Men han svarede og sagde: Sandelig, siger jeg eder, jeg kender eder ikke.

¹³ Våger derfor, thi I vide ikke Dagen, ej heller Timen.

¹⁴ Thi det er ligesom en Mand, der drog udenlands og kaldte på sine Tjenere og overgav dem sin Ejendom;

¹⁵ og en gav han fem Talenter, en anden to, og en tredje en, hver efter hans Evne; og straks derefter drog han udenlands.

¹⁶ Men den, som havde fået de fem Talenter, gik hen og købslog med dem og vandt andre fem Talenter.

¹⁷ Ligeså vandt også den, som havde fået de to Talenter, andre to.

¹⁸ Men den, som havde fået den ene, gik bort og gravede i Jorden og skjulte sin Herres Penge.

¹⁹ Men lang Tid derefter kommer disse Tjeneres Herre og holder Regnskab med dem.

²⁰ Og den, som havde fået de fem Talenter, kom frem og bragte andre fem Talenter og sagde: Herre! du overgav mig fem Talenter; se, jeg har vundet fem andre Talenter.

²¹ Hans Herre sagde til ham: Vel, du gode og tro Tjener! du var tro over lidet, jeg vil sætte dig over meget; gå ind til din Herres Glæde!

²² Da kom også han frem, som havde fået de to Talenter, og sagde: Herre! du overgav mig to Talenter; se, jeg har vundet to andre Talenter.

²³ Hans Herre sagde til ham: Vel, du gode og tro Tjener! du var tro over lidet, jeg vil sætte dig over meget; gå ind til din Herres glæde!

²⁴ Men også han, som havde fået den ene Talent, kom frem og sagde: Herre! jeg kendte dig, at du er en hård Mand, som høster, hvor du

ikke såede, og samler, hvor du ikke spredte;

²⁵ og jeg frygtede og gik hen og skjulte din Talent i Jorden; se, her har du, hvad dit er.

²⁶ Men hans Herre svarede og sagde til ham: Du onde og lade Tjener! du vidste, at jeg høster, hvor jeg ikke såede, og samler, hvor jeg ikke spredte;

²⁷ derfor burde du have overgivet Vekselererne mine Penge; og når jeg kom, da havde jeg fået mit igen med Rente.

²⁸ Tager derfor den Talent fra ham, og giver den til ham, som har de ti Talenter.

²⁹ Thi enhver, som har, ham skal der gives, og han skal få Overflod; men den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har.

³⁰ Og kaster den unyttige Tjener ud i Mørket udenfor; der skal der være Gråd og Tænders Gnidsel.

³¹ Men når Menneskesønnen kommer i sin Herlighed og alle Englene med ham, da skal han sidde på sin Herligheds Trone.

³² Og alle Folkeslagene skulle samles foran ham, og han skal skille dem fra hverandre, ligesom Hyrden skiller Fårene fra Bukkene.

³³ Og han skal stille Fårene ved sin højre Side og Bukkene ved den venstre.

³⁴ Da skal Kongen sige til dem ved sin højre Side: Kommer hid. I min Faders velsignede! arver det Rige, som har været eder beredt fra Verdens Grundlæggelse.

³⁵ Thi jeg var hungrig, og I gave mig at spise; jeg var tørstig, og I gave mig at drikke; jeg var fremmed, og I toge mig hjem til eder;

³⁶ jeg var nøgen, og I klædte mig; jeg var syg, og I besøgte mig; jeg var i Fængsel, og I kom til mig.

³⁷ Da skulle de retfærdige svare ham og sige: Herre! når så vi dig hungrig og gave dig Mad, eller tørstig og gave dig at drikke?

³⁸ Når så vi dig fremmed og toge dig hjem til os, eller nøgen og klædte dig?

³⁹ Når så vi dig syg eller i Fængsel og kom til dig?

⁴⁰ Og Kongen skal svare og sige til dem: Sandelig, siger jeg eder: Hvad I have gjort imod én af disse mine mindste Brødre, have I gjort imod mig.

⁴¹ Da skal han også sige til dem ved den venstre Side: Går bort fra mig, I forbandede! til den evige Ild, som er beredt Djævelen og hans Engle.

⁴² Thi jeg var hungrig, og I gave mig ikke at spise; jeg var tørstig, og I gave mig ikke at drikke;

⁴³ jeg var fremmed, og I toge mig ikke hjem til eder; jeg var nøgen, og I klædte mig ikke; jeg var syg og i Fængsel, og I besøgte mig ikke.

⁴⁴ Da skulle også de svare og sige: Herre! når så vi dig hungrig eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller syg eller i Fængsel og tjente dig ikke?

⁴⁵ Da skal han svare dem og sige: Sandelig, siger jeg eder: Hvad I ikke have gjort imod én af disse mindste, have I heller ikke gjort imod mig.

⁴⁶ Og disse skulle gå bort til evig Straf, men de retfærdige til evigt Liv.”

26

¹ Og det skete, da Jesus havde fuldendt alle disse Ord, sagde han til sine Disciple:

² "I vide, at om to Dage er det Påske; så forrådes Menneskesønnen til at korsfæstes."

³ Da forsamledes Ypperstepræsterne og Folkets Ældste i Ypperstepræstens Gård; han hed Kajfas.

⁴ Og de rådsloge om at gribe Jesus med List og ihjelslå ham.

⁵ Men de sagde: "Ikke på Højtiden, for at der ikke skal blive Oprør iblandt Folket."

⁶ Men da Jesus var kommen til Bethania, i Simon den spedalskes Hus,

⁷ kom der en Kvinde til ham, som havde en Alabastkrukke med såre kostbar Salve, og hun udgød den på hans Hoved, medens han sad til Bords.

⁸ Men da Disciplene så det, bleve de vrede og sagde: "Hvortil denne Spilde?"

⁹ Dette kunde jo være solgt til en høj Pris og være givet til fattige."

¹⁰ Men da Jesus mærkede det, sagde han til dem: "Hvorfor volde I Kvinden Fortrædeligheder? Hun har jo gjort en god Gerning imod mig.

¹¹ Thi de fattige have I altid hos eder; men mig have I ikke altid.

¹² Thi da hun udgød denne Salve over mit Legeme, gjorde hun det for at berede mig til at begraves.

¹³ Sandelig, siger jeg eder, hvor som helst i hele Verden dette Evangelium bliver prædiket, skal

også det, som hun har gjort, omtales til hendes Ihukommelse.”

¹⁴ Da gik en af de tolv, han, som hed Judas Iskariot, hen til Ypperstepræsterne

¹⁵ og sagde: “Hvad ville I give mig, så skal jeg forråde ham til eder?” Men de betalte ham tredive Sølvpenge*. { [*d. e. 30 Sekler, omtrent 75 Kroner, se Matth. 17, 24,] }

¹⁶ Og fra den Stund søgte han Lejlighed til at forråde ham.

¹⁷ Men på den første Dag af de usyrede Brøds Højtid kom Disciplene til Jesus og sagde: “Hvor vil du, at vi skulle træffe Forberedelse for dig til at spise Påskelammet?”

¹⁸ Men han sagde: “Går ind i Staden til den og den Mand, og siger til ham: Mesteren siger: Min Time er nær; hos dig holder jeg Påske med mine Disciple.”

¹⁹ Og Disciplene gjorde, som Jesus befalede dem, og beredte Påskelammet.

²⁰ Men da det var blevet Aften, sad han til Bords med de tolv.

²¹ Og medens de spiste, sagde han: “Sandelig, siger jeg eder, en af eder vil forråde mig.”

²² Og de bleve såre bedrøvede og begyndte hver især at sige til ham: “Det er dog vel ikke mig, Herre?”

²³ Men han svarede og sagde: “Den, som dypede Hånden tillige med mig i Fadet, han vil forråde mig.

²⁴ Menneskesønnen går vel bort, som der er skrevet om ham; men ve det Menneske, ved hvem Menneskesønnen bliver forrådt! Det var

godt for det Menneske, om han ikke var født.”

²⁵ Men Judas, som forrådte ham, svarede og sagde: “Det er dog vel ikke mig, Rabbi?” Han siger til ham: “Du har sagt det.”

²⁶ Men medens de spiste, tog Jesus Brød, og han velsignede og brød det og gav Disciplene det og sagde: “Tager, æder; dette er mit Legeme.”

²⁷ Og han tog en Kalk og takkede. gav dem den og sagde: “Drikker alle deraf;

²⁸ thi dette er mit Blod, Pagtens, hvilket udgydes for mange til Syndernes Forladelse.

²⁹ Men jeg siger eder, fra nu af skal jeg ingenlunde drikke af denne Vintræets Frugt indtil den Dag, da jeg skal drikke den ny med eder i min Faders Rige.”

³⁰ Og da de havde sunget Lovsangen, gik de ud til Oliebjerget.

³¹ Da siger Jesus til dem: “I skulle alle forarges på mig i denne Nat; thi der er skrevet: Jeg vil slå Hyrden, og Hjordens Får skulle adspredes.

³² Men efter at jeg er bleven oprejst, vil jeg gå forud for eder til Galilæa.”

³³ Men Peter svarede og sagde til ham: “Om end alle ville forarges på dig, så vil jeg dog aldrig forarges.”

³⁴ Jesus sagde til ham: “Sandelig, siger jeg dig, i denne Nat, førend Hanen galer, skal du fornægte mig tre Gange.”

³⁵ Peter siger til ham: “Om jeg end skulde dø med dig, vil jeg ingenlunde fornægte dig.” Ligeså sagde også alle Disciplene.

³⁶ Da kommer Jesus med dem til en Gård, som

kaldes Gethsemane, og han siger til Disciplene: "Sætter eder her, medens jeg går derhen og beder."

³⁷ Og han tog Peter og Zebedæus's to Sønner med sig, og han begyndte at bedrøves og svarlig at ængstes.

³⁸ Da siger han til dem: "Min Sjæl er dybt bedrøvet indtil Døden; bliver her og våger med mig!"

³⁹ Og han gik lidt frem, faldt på sit Ansigt, bad og sagde: "Min Fader! er det muligt, da gå denne Kalk mig forbi; dog ikke som jeg vil, men som du vil."

⁴⁰ Og han kommer til Disciplene og finder dem sovende, og han siger til Peter: "Så kunde I da ikke våge én Time med mig!"

⁴¹ Våger og beder, for at I ikke skulle falde i Fristelse! Ånden er vel redebøn, men Kødet er skrøbeligt."

⁴² Han gik atter anden Gang hen, bad og sagde: "Min Fader! hvis denne Kalk ikke kan gå mig forbi, uden jeg drikker den, da ske din Villie!"

⁴³ Og han kom og fandt dem atter sovende, thi deres Øjne vare betyngede.

⁴⁴ Og han forlod dem og gik atter hen og bad tredje Gang og sagde atter det samme Ord.

⁴⁵ Da kommer han til Disciplene og siger til dem: "Sove I fremdeles og Hvile eder? Se, Timen er nær, og Menneskesønnen forrådes i Synderes Hænder.

⁴⁶ Står op, lader os gå; se, han, som forråder mig, er nær."

⁴⁷ Og medens han endnu talte, se, da kom

Judas, en af de tolv, og med ham en stor Skare, med Sværd og Knipler, fra Ypperstepræsterne og Folkets Ældste.

⁴⁸ Men han, som forrådte ham, havde givet dem et Tegn og sagt: "Den, som jeg kysser, ham er det; griber ham!"

⁴⁹ Og han trådte straks hen til Jesus og sagde: "Hil være dig, Rabbi!" og kyssede ham.

⁵⁰ Men Jesus sagde til ham: "Ven, hvorfor kommer du her?" Da trådte de til og lagde Hånd på Jesus og grebe ham.

⁵¹ Og se, en af dem, som vare med Jesus, rakte Hånden ud og drog sit Sværd og slog Ypperstepræstens Tjener og huggede hans Øre af.

⁵² Da siger Jesus til ham: "Stik dit Sværd igen på dets Sted; thi alle de, som tage Sværd, skulle omkomme ved Sværd.

⁵³ Eller mener du, at jeg ikke kan bede min Fader, så han nu tilskikker mig mere end tolv Legioner Engle?

⁵⁴ Hvorledes skulde da Skrifterne opfyldes, at det bør gå således til?"

⁵⁵ I den samme Time sagde Jesus til Skarerne: "I ere gåede ud ligesom imod en Røver med Sværd og Knipler for at fange mig. Daglig sad jeg i Helligdommen og lærte, og I grebe mig ikke.

⁵⁶ Men det er alt sammen sket, for at Profeternes Skrifter skulde opfyldes." Da forlode alle Disciplene ham og flyede.

⁵⁷ Men de, som havde grebet Jesus, førte ham hen til Ypperstepræsten Kajfas, hvor de

skriftkloge og de Ældste vare forsamlede.

⁵⁸ Men Peter fulgte ham i Frastand indtil Ypperstepræstens Gård, og han gik indenfor og satte sig hos Svendene for at se, hvad Udgang det vilde få.

⁵⁹ Men Ypperstepræsterne og hele Rådet søgte falsk Vidnesbyrd imod Jesus, for at de kunde aflive ham.

⁶⁰ Og de fandt intet, endskønt der trådte mange falske Vidner frem. Men til sidst trådte to frem og sagde:

⁶¹ "Denne har sagt: Jeg kan nedbryde Guds Tempel og bygge det op i tre Dage."

⁶² Og Ypperstepræsten stod op og sagde til ham: "Svarer du intet på, hvad disse vidne imod dig?"

⁶³ Men Jesus tav. Og Ypperstepræsten tog til Orde og sagde til ham: "Jeg besværges dig ved den levende Gud, at du siger os, om du er Kristus, Guds Søn."

⁶⁴ Jesus siger til ham: "Du har sagt det; dog jeg siger eder: Fra nu af skulle I se Menneskesønnen sidde ved Kraftens højre Hånd og komme på Himmels Skyer."

⁶⁵ Da sønderrev Ypperstepræsten sine Klæder og sagde: "Han har talt bespotteligt; hvad have vi længere Vidner nødig? se, nu have I hørt Bespottelsen.

⁶⁶ Hvad tykkes eder?" Og de svarede og sagde: "Han er skyldig til Døden."

⁶⁷ Da spyttede de ham i Ansigtet og gavede ham Næveslag; andre sloge ham på Kinden

⁶⁸ og sagde: "Profeter os, Kristus, hvem var det,

der slog dig?”

⁶⁹ Men Peter sad udenfor i Gården; og en Pige kom hen til ham og sagde: “Også du var med Jesus Galilæeren.”

⁷⁰ Men han nægtede det i alles Påhør og sagde: “Jeg forstår ikke, hvad du siger.”

⁷¹ Men da han gik ud i Portrummet, så en anden Pige ham; og hun siger til dem, som vare der: “Denne var med Jesus af Nazareth.”

⁷² Og han nægtede det atter med en Ed: “Jeg kender ikke det Menneske.”

⁷³ Men lidt efter kom de, som stode der, hen og sagde til Peter: “Sandelig, også du er en af dem. dit Mål røber dig jo også.”

⁷⁴ Da begyndte han at forbande sig og sværge: “Jeg kender ikke det Menneske.” Og straks galede Hanen.

⁷⁵ Og Peter kom Jesu Ord i Hu at han havde sagt: “Førend Hanen galer, skal du fornægte mig tre Gange.” Og han gik udenfor og græd bitterligt.

27

¹ Men da det var blevet Morgen, holdt alle Ypperstepræsterne og Folkets Ældste Råd imod Jesus for at aflive ham.

² Og de bandt ham og førte ham bort og overgave ham til Landshøvdingen Pontius Pilatus.

³ Da nu Judas, som forrådte ham, så, at han var bleven domfældt, fortrød han det og bragte de tredive Sølvpenge tilbage til Ypperstepræsterne og de Ældste og sagde:

⁴ “Jeg har syndet, idet jeg forrådte uskyldigt Blod.” Men de sagde: “Hvad kommer det os ved? se du dertil.”

⁵ Og han kastede Sølvpengene ind i Templet, veg bort og gik hen og hængte sig.

⁶ Men Ypperstepræsterne toge Sølvpengene og sagde: “Det er ikke tilladt at lægge dem til Tempelskatten; thi det er Blodpenge.”

⁷ Men efter at have holdt Råd købte de Pottemagermarken derfor til Gravsted for de fremmede.

⁸ Derfor blev den Mark kaldt Blodmarken indtil den Dag i Dag.

⁹ Da opfyldtes det, som er talt ved Profeten Jeremias, som siger: “Og de toge de tredive Sølvpenge, Prisen for den vurderede, hvem de vurderede for Israels Børn,

¹⁰ og de gav dem for Pottemagermarken, som Herren befalede mig.”

¹¹ Men Jesus blev stillet for Landshøvdingen, og Landshøvdingen spurgte ham og sagde: “Er du Jødernes Konge?” Men Jesus sagde til ham: “Du siger det.”

¹² Og da han blev anklaget af Ypperstepræsterne og de Ældste, svarede han intet.

¹³ Da siger Pilatus til ham: “Hører du ikke, hvor meget de vidne imod dig?”

¹⁴ Og han svarede ham end ikke på et eneste Ord, så at Landshøvdingen undrede sig såre.

¹⁵ Men på Højtiden plejede Landshøvdingen at løslade Mængden én Fange, hvilken de vilde.

¹⁶ Og de havde dengang en berygtet Fange, som hed Barabbas.

17 Da de vare forsamlede, sagde Pilatus derfor til dem: "Hvem ville I, at jeg skal løslade eder: Barabbas eller Jesus, som kaldes Kristus?"

18 Thi han vidste, at det var af Avind, de havde overgivet ham.

19 Men medens han sad på Dommersædet, sendte hans Hustru Bud til ham og sagde: "Befat dig ikke med denne retfærdige; thi jeg har lidt meget i Dag i en Drøm før hans Skyld."

20 Men Ypperstepræsterne og de Ældste overtalte Skarerne til, at de skulde begære Barabbas, men ihjelslå Jesus.

21 Og Landshøvdingen svarede og sagde til dem: "Hvilken af de to ville I, at jeg skal løslade eder?" Men de sagde: "Barabas."

22 Pilatus siger til dem: "Hvad skal jeg da gøre med Jesus, som kaldes Kristus?" De sige alle: "Lad ham blive korsfæstet!"

23 Men Landshøvdingen sagde: "Hvad ondt har han da gjort?" Men de råbte end mere og sagde: "Lad ham blive korsfæstet!"

24 Men da Pilatus så, at han intet udrettede, men at der blev større Larm, tog han Vand og toede sine Hænder i Mængdens Påsyn og sagde: "Jeg er uskyldig i denne retfærdiges Blod; ser I dertil!"

25 Og hele Folket svarede og sagde: "Hans Blod komme over os og over vore Børn!"

26 Da løslod han dem Barabbas; men Jesus lod han hudstryge og gav ham hen til at korsfæstes.

27 Da toge Landshøvdingens Stridsmænd Jesus med sig ind i Borgen og samlede hele Vagtafdelingen omkring ham.

²⁸ Og de afklædte ham og kastede en Skarlagens Kappe om ham.

²⁹ Og de flettede en Krone af Torne og satte den på hans Hoved og gave ham et Rør i hans højre Hånd; og de faldt på Knæ for ham og spottede ham og sagde: "Hil være dig, du Jødernes Konge!"

³⁰ Og de spyttede på ham og toge Røret og sloge ham på Hovedet.

³¹ Og da de havde spottet ham, toge de Kappen af ham og iførte ham hans egne Klæder og førte ham hen for at korsfæste ham.

³² Men medens de gik derud, traf de en Mand fra Kyrene, ved Navn Simon; ham tvang de til at bære hans Kors.

³³ Og da de kom til et Sted, som kaldes Golgatha, det er udlagt: "Hovedskalsted",

³⁴ gave de ham Eddike at drikke blandet med Galde og da han smagte det, vilde han ikke drikke.

³⁵ Men da de havde korsfæstet ham, delte de hans Klæder imellem sig ved Lodkastning, [for at det skulde opfyldes, som er sagt af Profeten: "De delte mine Klæder imellem sig og kastede Lod om mit Klædebon."]* { [*De indklamrede Ord mangle i alle de ældste Håndskrifter og ere rimeligvis indføjede fra Joh. 19, 24.] }

³⁶ Og de sade der og holdt Vagt over ham.

³⁷ Og oven over hans Hoved satte de Beskyldningen imod ham skreven således: "Dette er Jesus, Jødernes Konge."

³⁸ Da bliver der korsfæstet to Røvere sammen med ham, en ved den højre og en ved den

venstre Side,

³⁹ Og de, som gik forbi, spottede ham, idet de rystede på deres Hoveder og sagde:

⁴⁰ "Du, som nedbryder Templet og bygger det op i tre Dage, frels dig selv; er du Guds Søn, da stig ned af Korset!"

⁴¹ Ligeså spottede Ypperstepræsterne tillige med de skriftkloge og de Ældste og sagde:

⁴² "Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse; er han Israels Konge, så lad ham nu stige ned af Korset, så ville vi tro på ham.

⁴³ Han har sat sin Lid til Gud; han fri ham nu, om han har Behag i ham; thi han har sagt: Jeg er Guds Søn."

⁴⁴ Og på samme Måde hånede også Røverne ham, som vare korsfæstede med ham.

⁴⁵ Men fra den sjette Time blev der Mørke over hele Landet indtil den niende Time.

⁴⁶ Og ved den niende Time råbte Jesus med høj Røst og sagde: "Eli! Eli! Lama Sabaktani?" det er: "Min Gud! min Gud! hvorfor har du forladt mig?"

⁴⁷ Men nogle af dem, som stode der og hørte det, sagde: "Han kalder på Elias."

⁴⁸ Og straks løb en af dem hen og tog en Svamp og fyldte den med Eddike og stak den på et Rør og gav ham at drikke.

⁴⁹ Men de andre sagde: "Holdt! lader os se, om Elias kommer for at frelse ham."

⁵⁰ Men Jesus råbte atter med høj Røst og opgav Ånden.

⁵¹ Og se, Forhænget i Templet splittedes i to Stykker, fra øverst til nederst; og Jorden skjælv,

og Klipperne revnede,

⁵² og Gravene åbnedes; og mange af de hensovede helliges legemer bleve oprejste,

⁵³ og de gik ud af Gravene efter hans Opstandelse og kom ind i den hellige Stad og viste sig for mange.

⁵⁴ Men da Høvedsmanden og de, som tillige med, ham holdt Vagt over Jesus, så Jordskælvet, og hvad der skete, frygtede de såre og sagde: "Sandelig, denne var Guds Søn."

⁵⁵ Men der var mange Kvinder der, som så til i Frastand, hvilke havde fulgt Jesus fra Galilæa og tjent ham.

⁵⁶ Iblandt dem vare Maria Magdalene og Maria, Jakobs og Josefs Moder, og Zebedæus's Sønners Moder.

⁵⁷ Men da det var blevet Aften, kom en rig Mand fra Arimathæa, ved Navn Josef, som også selv var bleven Jesu Discipel.

⁵⁸ Han gik til Pilatus og bad om Jesu Legeme. Da befalede Pilatus, at det skulde udleveres.

⁵⁹ Og Josef tog Legemet og svøbte det i et rent, fint Linklæde

⁶⁰ og lagde det i sin nye Grav, som han havde ladet hugge i Klippen, og væltede en stor Sten for Indgangen til Graven og gik bort.

⁶¹ Men Maria Magdalene og den anden Maria vare der, og de sade lige over for Graven.

⁶² Men den næste Dag, som var Dagen efter Beredelsesdagen, forsamlede Ypperstepræsterne og Farisæerne sig hos Pilatus

⁶³ og sagde: "Herre! vi ere komne i Hu, at denne Forfører sagde, medens han endnu

levede: Tre Dage efter bliver jeg oprejst.

⁶⁴ Befal derfor, at Graven skal sikkert bevogtes indtil den tredje Dag, for at ikke hans Disciple skulle komme og stjæle ham og sige til Folket: Han er oprejst fra de døde; og da vil den sidste Forførelse blive værre end den første,”

⁶⁵ Pilatus sagde til dem: “Der have I en Vagt; går hen og bevogter den sikkert, som I bedst vide!”

⁶⁶ Og de gik hen og bevogtede Graven sikkert med Vagten efter at have sat Segl for Stenen.

28

¹ Men efter Sabbaten, da det gryede ad den første Dag i Ugen, kom Maria Magdalene og den anden Maria for at se til Graven.

² Og se, der skete et stort Jordskælv; thi en Herrens Engel for ned fra Himmelen og trådte til og væltede Stenen bort og satte sig på den.

³ Men hans Udseende var ligesom et Lyn og hans Klædebon hvidt som Sne.

⁴ Men de, som holdt Vagt, skælvende af Frygt for ham og bleve som døde.

⁵ Men Engelen tog til Orde og sagde til Kvinderne: “I skulle ikke frygte! thi jeg ved, at I lede efter Jesus den korsfæstede.

⁶ Han er ikke her; thi han er opstanden, som han har sagt. Kommer hid, ser Stedet, hvor Herren lå!

⁷ Og går hastigt hen og siger hans Disciple, at han er opstanden fra de døde; og se, han går forud for eder til Galilæa; der skulle I se ham. Se, jeg har sagt eder det.”

8 Og de gik hastig bort fra Graven med Frygt og stor Glæde og løb hen for at forkynde hans Disciple det.

9 Men medens de gik for at forkynde hans Disciple det, se, da mødte Jesus dem og sagde: "Hil være eder!" Men de trådte til og omfavnede hans Fødder og tilbade ham.

10 Da siger Jesus til dem: "Frygter ikke! går hen og forkynder mine Brødre, at de skulle gå bort til Galilæa, og der skulle de se mig."

11 Men medens de gik derhen, se da kom nogle af Vagten ind i Staden og meldte Ypperstepræsterne alt det, som var sket.

12 Og de samledes med de Ældste og holdt Råd og gave Stridsmændene rigelige Penge

13 og sagde: "Siger: Hans Disciple kom om Natten og stjal ham, medens vi sov.

14 Og dersom Landshøvdingen får det at høre, ville vi stille ham tilfreds og holde eder angerløse."

15 Men de toge Pengene og gjorde, som det var lært dem. Og dette Ord blev udspremt iblandt Jøderne indtil den Dag i Dag.

16 Men de elleve Disciple gik til Galilæa, til det Bjerg, hvor Jesus havde sat dem Stævne.

17 Og da de så ham tilbade de ham; men nogle tvivlede.

18 Og Jesus trådte frem, talte til dem og sagde: "Mig er given al Magt i Himmelen og på Jorden.

19 Går derfor hen og gør alle Folkeslagene til mine Disciple, idet I døbe dem til Faderens og Sønnens og den Helligånds Navn,

²⁰ og idet I lære dem at holde alt det, som jeg har befalet eder. Og se, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende.”

Hellig Bibel **The Holy Bible in Danish (OT 1931, NT 1907)**

Copyright © 1907, 1931 Det Danske Bibelselskab

Language: Dansk (Danish)

Translation by: Danish Bible Society

The New Testament is in the Public Domain. The Old Testament is © 1931 Det Danske Bibelselskab 1931.

[The Danish Bible Society]

This etext is distributed by Professor Michael S. Hart through the Project Gutenberg Association at Carnegie-Mellon University (the "Project") under the Project's "Project Gutenberg" trademark and with the permission of the etext's copyright owner.

LICENSE

You can (and are encouraged!) to copy and distribute this Project Gutenberg-tm etext. Since, unlike many other of the Project's etexts, it is copyright protected, and since the materials and methods you use will effect the Project's reputation,

your right to copy and distribute it is limited by the copyright laws and by the conditions of this "Small Print!" statement.

[A] ALL COPIES: The Project permits you to distribute copies of this etext electronically or on any machine readable medium now known or hereafter discovered so long as you:

(1) Honor the refund and replacement provisions of this "Small Print!" statement; and

(2) Pay a royalty to the Project of 20% of the net profits you derive calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. If you don't derive profits, no royalty is due. Royalties are payable to "Project Gutenberg Association/Carnegie Mellon-University" within the 60 days following each date you prepare (or were legally required to prepare) your annual (or equivalent periodic) tax return.

[B] EXACT AND MODIFIED COPIES: The copies you distribute must either be exact copies of this etext, including this Small Print statement, or can be in binary, compressed, mark-up, or proprietary form (including any form resulting from word processing or hypertext software), so long as *EITHER*:

(1) The etext, when displayed, is clearly readable, and does *not* contain characters other than those intended by the author of the work, although tilde (~), asterisk (*) and underline (_) characters may be used to convey punctuation intended by the author, and additional characters may be used to indicate hypertext links; OR

(2) The etext is readily convertible by the reader at no expense into plain ASCII, EBCDIC or equivalent form by the program that displays the etext (as is the case, for instance, with most word processors); OR

(3) You provide or agree to provide on request at no additional cost, fee or expense, a copy of the etext in plain ASCII.

LIMITED WARRANTY; DISCLAIMER OF DAMAGES

This etext may contain a "Defect" in the form of incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other infringement, a defective or damaged disk, computer virus, or codes that damage or cannot be read by your equipment. But for the "Right of Replacement or Refund" described below, the Project (and any other party you may receive this etext from as a PROJECT GUTENBERG-tm etext) disclaims all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees, and YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE OR UNDER STRICT LIABILITY, OR FOR BREACH OF WARRANTY OR CONTRACT, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES, EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGES.

If you discover a Defect in this etext within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending an explanatory note within that time to the person you received it from. If you received it on a physical medium, you must return it with your note, and such person may choose to alternatively give you a replacement copy. If you received it electronically, such person may choose to alternatively give you a second opportunity to receive it electronically.

THIS ETEXT IS OTHERWISE PROVIDED TO YOU "AS-IS". NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, ARE MADE TO YOU AS

TO THE ETEXT OR ANY MEDIUM IT MAY BE ON, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR A PARTICULAR PURPOSE. Some states do not allow disclaimers of implied warranties or the exclusion or limitation of consequential damages, so the above disclaimers and exclusions may not apply to you, and you may have other legal rights.

INDEMNITY

You will indemnify and hold the Project, its directors, officers, members and agents harmless from all liability, cost and expense, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following that you do or cause:

[1] distribution of this etext, [2] alteration, modification, or addition to the etext, or [3] any Defect.

WHAT IF YOU *WANT* TO SEND MONEY EVEN IF YOU DON'T HAVE TO?

Project Gutenberg is dedicated to increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine readable form. The Project gratefully accepts contributions in money, time, scanning machines, OCR software, public domain etexts, royalty free copyright licenses, and whatever else you can think of. Money should be paid to "Project Gutenberg Association/Carnegie-Mellon University".

2021-07-19

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 31 Aug 2023

513e5c96-9333-5304-9e1c-c284344d9d1c